ARANIYOR yarışmasında Kazananlar BU SAYIDA

Akbaba

— «Gölgesinde mevsimler boyu oturduğumuz o ağacın altını şimdi anıyor musun?..»

BU YILIN SON İKRAMİYE ÇEKİLİŞİNDE BİR DEFADA

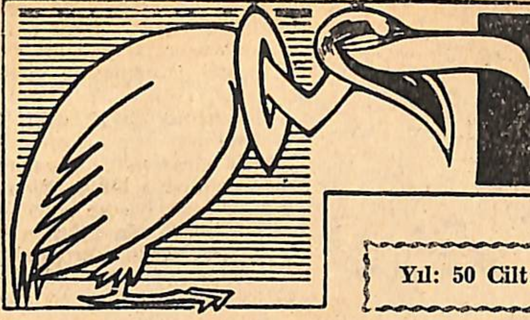
14 milyon lira

Sayın Mevduat Sahiplerine bol şanslar dileriz.

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

(Reklâm Moran : 2105 — 145)

Akbaba

Yıl: 50 Cilt: 23 Sayı: 42 • Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ • 4 Ekim 1972 * Fiyatı: 150 Krş.

ÖĞÜT

GEÇENLERDE bir sabah, hatırı sayılır bir kalabalığın Alsancak Stadı tribünlerine yayılmaya başladığını gören İzmir'li futbol meraklıları önemlice bir maç yapılacağını sanarak stad kapılarına yığıldılar. Yetkililerin, onları geri çevirmeleri kolay olmadı. Çünkü sporseverleri oradan uzaklaştırmak için bağıra çağıra yapılan açıklamalar pek inanılır cinsten değildi:

— Dağılın beyler! Maç yok, sınav var!

Stadyumda sınav?

Evet: Mimar olmak için kabiliyet testinden geçirilmek üzere Ege Üniversitesine başvuranların sayısı beşbine yaklaşınca o kadar insan hiçbir salona sığdırılamamış, en uygun sınav yeri diye Alsancak Stadı seçilmişti.

Asıl şaşılacak nokta sınavın yeri değil, kazanma şansının yüzdesiydi. Zira teste giren öğrenci sayısı 4811, ilgili fakültelere alınacak öğrenci sayısı ise 90 idi!

Hesaplarsanız, yüzde ikiden küçük bir şans. Yâni sınavı kazanacak her iki öğrenciye karşılık yüzden fazla gencin «çakması» plânlanmış. Sonuçlar açıklandığı zaman 90 evde bayram edilirken 4721 eve bir başarısızlık gölgesi daha düsecek...

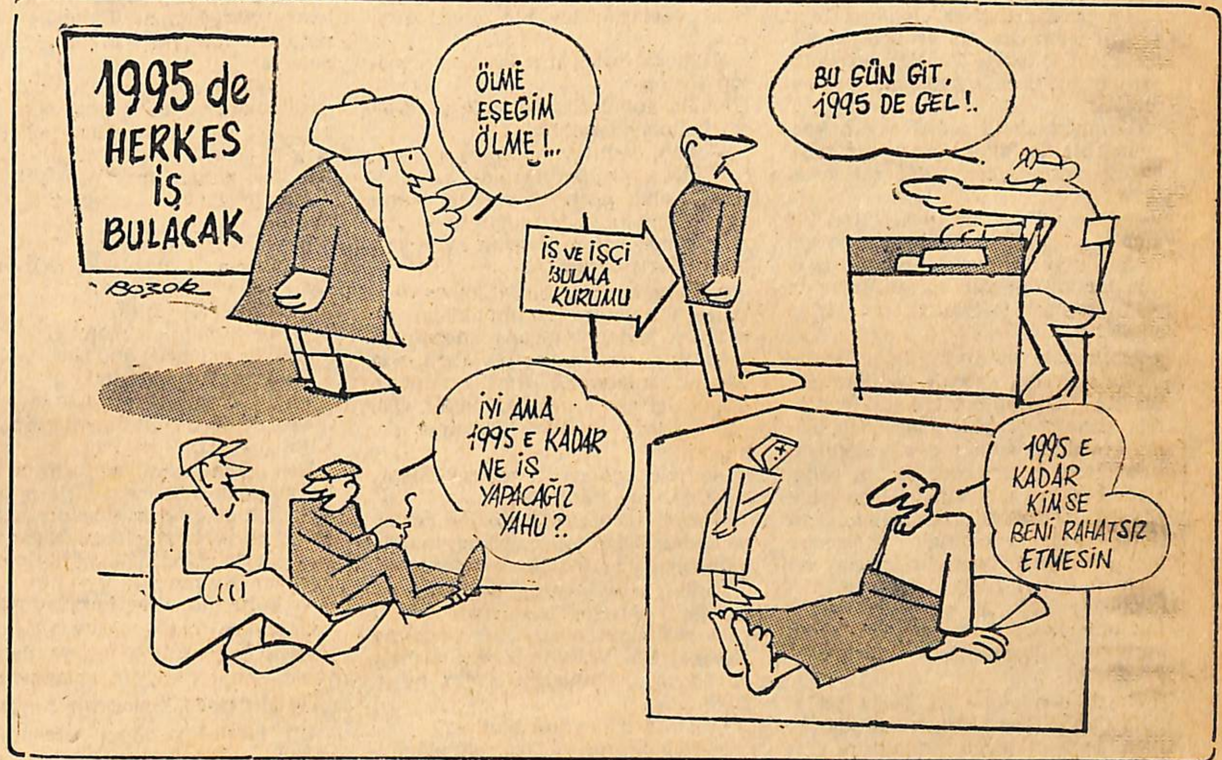
Dahası var: O 90 evdeki bayramın arkası gelecek mi dersiniz? Yâni girdikleri fakülteleri bitirip diplomalarını alan gençlerin iş bulmaları, hayatlarını kazanmaları, mutlu birer vatandaş sıfatıyla topluma katılmaları ne kadar sağlama bağlanmıştır?

Yine geçen hafta İzmir'li bir gencin sevimli gösterisi o sorunun cevabına ışık tuttu. Bir yüksek okulu bitirdikten sonra bir yıl boyunca durup dinlenmeden iş aradığı halde bulamayan 26 yaşındaki Fikret Yetkinoğlu ilkokul önlüğü giyip Valiyi ziyaret etti.

Sayın Yetkinoğlu'nun o kılığa girerek neyi belirtmek istemiş olduğunu pek kestiremiyoruz. Belki öğrenci rütbesinde takılıp kalışını, belki böyle çıkmazlarda bocalamaktan kurtulup çocukluğa dönme dileğini, belki de bambaşka bir düşünceyi dile getirmek istemiştir. Ama kıllı bacaklarıyla kısa pantalon ve ilkokul önlüğü giymiş bir erkeğin sokaklarda dolaşması vatandaşların dikkatini —bir iki dakika için de olsa— bu acı konunun üstüne tatlı biçimde çekti.

İzmir yine en gelişmiş, en rahat illerimizdendir. Yurdumuzun çoğu bölgesinde ise yeni yetişenlerin eğitim şansları çok daha cılız kalmakta, iş arayan gençlerin girdikleri kuyruklar uzadıkça uzamakta, bazan girilecek kuyruk bile bulunamamaktadır.

O durumdaki gençlerimize resmî ağızlar ne gibi bir umut veriyor, onların geleceğiyle ilgili kaygılar yüzünden acılara düşmüş milyonlarca Türk ailesine yetkililerimiz hangi çıkış yolunu gösterebiliyorlar?

Ciddî bir eğitim reformu ihtimali şimdilik rafa kalkmış durumda. İş konusunda ise Başbakanımız geçen hafta büyük bir müjde verdi:

— Yurdumuzda 1995 yılında herkes iş bulacak.

Bu hiç değilse açık, kesin ve her halde gerçekçi bir sözdür. Güçlük ve umutsuzluklar içinde kıvranan gençlerimizin büyüklerden duydukları lâfların pek çoğu ise genel suçlamalar yahut basmakalıp öğütlerdir.

Elini öpüp yardım isteyen 26 yaşındaki ilkokul önlüklü adama İzmir Valisi bakın ne demiş:

— Başarılı olman için her şeyden önce azmetmen gerekir. Azmin elinden hiçbir şey kurtulmaz. Ciddiyetle çalışırsan başarılı olursun...

Oysa adam azmetmiş, ciddiyetle çalışmış, başarılı da olup diplomalarını almış. Ama bütün bir yıl iş aradığı halde bulamıyor. Şimdi «azmedecek» de ne olacak?

Türkiye'de bugün eski kuşaklar genellikle yeni kuşaklara kuşku ve öfkeyle bakıyor.

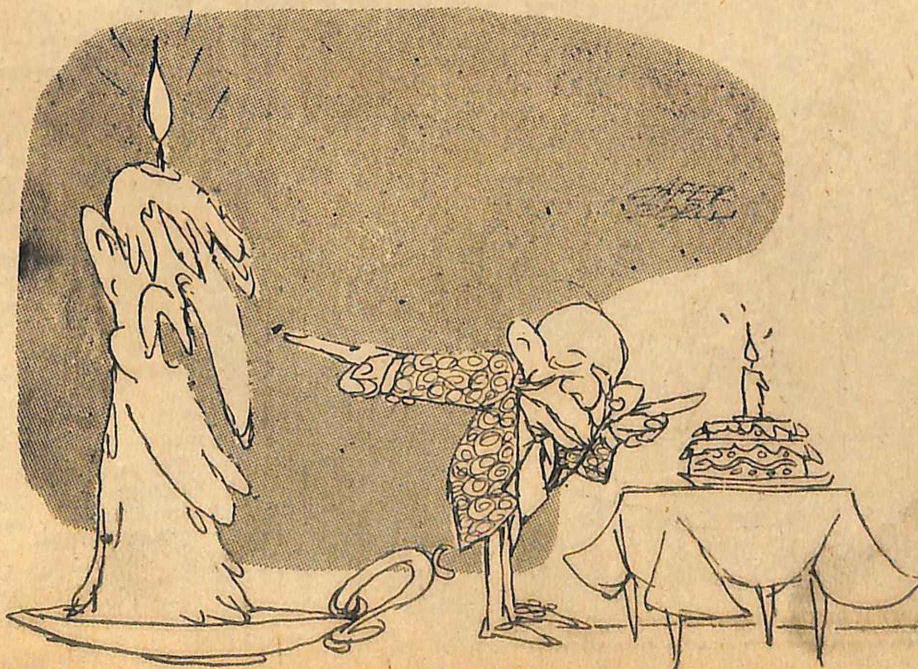
Suç sayılacak eylemlere yönelmiş öğrencilerin tüm gençliğimize oranı binde bir bile değildir. Ama gençliğimizin büyük bir bölümünün sinirli, kaygılı ve kırgın oldukları doğrudur.

Büsbütün haksız mıdırlar öyle olmakta? Değillerse, durum bir an önce nasıl düzeltilebilir?

Oğullarımıza, kızlarımıza kaş çatmaktan, yerli yersiz «Çalış» demekle yetinmekten artık vazgeçsek de, o sorulara cevap bulmaya kendimiz ciddiyetle çalışmaya başlasak iyi ederiz.

AKBABA

İnönü, yaş kutlama gününde mum söndürdü. — Gazeteler —

— Bunu söndüremedim, şunu söndüreyim bâri!..

Lâfı oraya getireceğim!...

VEDAT SAYGEL

GELİR durumunuz pek parlak olmadığından, çocuğunuzun öğrenimine ara vermek zorunda mı kaldınız?

Hiç tasalanmayınız efendim, bilgi açığını «Parasız Yatılı» dan kapatması için Belediye Tanzim Satış Mağazalarındaki et kuyruğuna gönderiniz.

Okuduğu sınıfa temel çakan yavrunuz bir üst sınıfa geçtiğinin müjdesini getireceğine, belge mi getirdi?

Bir işe mi versem, yoksa özel bir koleje mi göndersem diye kara kara düşünüp durmayın. Tutuşturun eline bir kilo et parası, semtinize en yakın tanzim satışlarından birine gönderin.

Eğitimdeki bu yeniliği dostlar sayesinde daha geçenlerde öğrendik biz de... Öylesine bilgiliydi ki otobüs durağında yârenliğe başladığımız yabancı, sınava çek, çağımızın tüm dünya sorunlarını çözüm yollarıyla birlikte anlatsın! Daha biz «Trafik» derken lâfı ağzımızdan kapmasıyla, sıkışıklığı gidermek için gereken tedbirlerin alınmış olduğunu, falan filân filân yerlerdeki Boğaz Köprüsü çevre yollarının tamamlanmasından sonra böyle bir sorunun kalmayacağını söylemesi bir oldu.

Haydi ben neyse ya, başta şehircilik olmak üzere birçok konuda uzman geçinen bizim arkadaşın ağzı açık kaldı:

— Ay, çevre yolu o semtlerden de geçiyor muydu?

Hangi semtlerden geçeceğini, kaç kilometre tutacağını, yapımının ne kadar süreceğini, mesafenin kısalmasıyla yılda kaç iş günü kâr edileceğini bir solukta anlatıverdi.

Yenik düşmek var mı hesapta? Kafaca bizim de ondan üstün taraflarımız olduğunu göstermek amacıyla hemen saldırıya geçtik. Fakat kime anlatırsın?

— Savaşa harcanan paralar, toplumların refahına harcansa, diye konuyu değiştirmeye kalkıyorsun, bölgeleri dışında kalan savaş alanlarına silâh satmakla toplumlarına refah sağlayan ülkelerin adlarını amaçlarını, gelecek elli yıllık ekonomik plânlarını bir bir sıralıyor adam.

Sonunda bizim arkadaş dayanamayıp sordu:

— Bu konularla ilgili bir görevde mi bulunuyorsunuz?

— Yoo, dedi adam. Ne okuyorum, ne devlet kademelerinde çalışıyorum. Çoluk çocuğun rızkını temin etmek için o et kuyruğu senin, bu et kuyruğu benim, tanzim satış yerlerini dolaşıyorum.

Çarpılmışcasına indim otobüsten. Daireye geldim, baktım bizim temizlikçi kadın karşısına odacıyı almış, uzay çalışmalarıyla ilgili son olayları anlatıyor. Ruslar Venüs'e gideceklermiş de, Amerikalılar «Biraz bekleyin birlikte gidelim» demişler.

— Sen bunları nereden biliyorsun? dedim, güldü:

— Saat sabahın dördünden sekizine kadar Belediyenin et kuyruğunda babamızın hayrına beklemiyoruz a.

Muhasebeye geçtim, büronun getir götür işlerine bakan çocuk, babası yaşındaki adamları karşısına almış, Hava Yollarının yeni alacağı uçakların özelliklerini sayıp duruyor.

— Kimden duydun bunları?

— Belediyenin et kuyruğunda bulunanlardan... Fiyatlarını da biliyordum ama unuttum.

Öğle yemeğindeki sohbet sırasında hayat pahalılığından dert yanarken yaşayışının ve fikirlerinin hayranı olduğum bir arkadaş da:

— Tanzim satış yerlerinden et almayı hiç düşündünüz mü? deyince, «Tamam» dedim kendi kendime, «Rahat yaşamak, görgü ve bilgi çoğaltmak için bu mağazalara uğramak şart galiba.»

Eve dönünce bizimki de:

— Eti neden belediyenin dükkânlarından almıyoruz? diye sormasın mı? Hem kasaplarınkinden daha ucuz, daha taze hem de dirhem kemiği yok.

— Nerde gördün?

Görmemiş de, Niyazi beyler söylemiş. Nereden, nasıl alındığını öğrenmek amacıyla koştum Niyazi beylere.

— Vallahi ucuz olduğu kadar da güzel, dedi ağzını şaplatarak. Bir pirzolası var, inan olsun nah şöyle el gibi!

— Siz aldınız mı?

Almamışlar ya, Hamdi bey söylemiş.

Koştum Hamdi beye.

— Sorma, dedi, bir kuşbaşı et veriyor, tam şişlik!

— Körpe mi bâri?

— Ne diyeyim bilmem ki... Hüsamettin'in yalancısıyım ben de...

Buldum Hüsamettin'i.

— Üç kere gittim, sıra bana gelmedi, dedi. Bir de siz deneyin bakalım.

Ben gidecektim ya, bizimki bilgi bakımından tüm arkadaşlarının gerisinde kaldığından, sabahın saat beşinde gönderdim ete. Sekizbuçukta boş fileyle döndü ki, gözlerinin içi parlıyor kadının.

— Yoruldun, diye karşıladım.

— Ne yorulması ayol? İnsan bir çeneye dalıyor, bir çeneye dalıyor, vaktin nasıl geçtiğini anlamıyor.

— Gittiğinde kimse var mıydı?

Bir iskemleye ilişip, mendiliyle yüzünü yelpazelerken:

— Anlatacağım, dedi. Saat tam beşi on geçe mağazanın önündeydim. Gittim ki ne göreyim, kuyruğun ucu ana caddeye çıkmış!

— Et aldın mı, et?

— Dur canım, lâfı oraya getireceğim işte. Girdim kuyruğa, bekliyorum. Karşıdan iki komşusuyla birlikte Melih'in karısı Nazan çıkmasın mı?...

Gözüm saatte, elim kapının tokmağında tetikte, işe geç kalmamak için bekliyorum:

— Et?...

— İşte onu anlatıyorum ya şekerim. Sabahın köründe kafasına takmış mı o son aldığı peruğu?... Çekmiş ayağına Almanya'dan kardeşinin getirdiği o daracık beyaz pantalonu, bir kıvırma, et kuyruğuna gelmiyor da, kıyafet yarışmasına giriyor kâfir!...

— Et gelmiş miydi bâri?

— Ayol lâfı oraya getireceğim işte. Acele etmesene... Merasim bölüğünü teftiş eden bir kumandan gibi kuyruktakileri baştan sona bir göz den geçirmesi var, ölürsün vallahi! Sonra beni gördü. Sarıştık, hal hatır soruştuk...

— Yahu et ne oldu, et?

— Lâfı oraya getiriyorum şekerim. Melih'i sordum, terfi etmiş. Eltisinin iki dersten ikmale kalan oğlu vardı ya?...

— Eee?...

— Birini vermiş, birini verememiş...

Açtım kapıyı.

— Muallâ'nın kocası evden kaçmış.

İndim merdiveni, hâlâ kapının aralığından sesleniyor:

— Haydarpaşa Pendik arasında bir tren raydan çıkmış.

Sokak kapısından çıkarken kendimi tutamayıp:

— Ulan et ne oldu et? diye bir daha bağırdım, hemen onun da cevabını aldım:

— Gece saat iki sıralarında bir minibüs Aksaray'daki üst geçitten aşağı uçmuş.

Etin gelmesiyle kuyruğun yarısında bitmesinin bir olduğunu taaa gece yatmamıza yakın öğrenebildim. Kadın kısmını bir daha gönderir miydim ete? Ertesi sabah gözünün biri açık biri kapalı, kaldırdım oğlanı. Saatler sonra bir sevinçle döndü.

— Nasıl, yoruldun mu? diyerek sırtını sıvazladım. Yorulmamış.

— Eee, anlat, ne yaptın bakalım?

Bu «Ne yaptın» ı et alabildin mi anlamında sormuştum.

— Açıları öğrendim, demez mi?

— Ulan hangi açıları öğrendin?

— Dar açı, dik açı, geniş açı...

Eh, sınıfta çaktıktan sonra öğrenmiş olmasına rağmen bu da bir kazançtı gene.

— Kimden öğrendin bunları?

— Hani Lütfü amcanın büyük oğlu var ya?...

— Salih...

— Kuyrukta, tam benim önümde o vardı işte. Sizi sordu, «İyiler» dedim. Benim okul durumumu sordu, iki dersten kaldığımı söyledim. Hangi derslerden olduğunu sordu, sonra da çömeldi yere tam üçbuçuk saate açıları öğretti. Giderken de...

— Peki et ne oldu?

— İşte söylüyoruz ya...

Ulan dedim içimden, bundan sonra kapıdan dışarı mı çıkarırım sizi! Ertesi sabahı güç yaptım. Saat tam altıda tanzim satışının önündeki kuyruğa girdim, et gelip dağıtım bitinceye kadar, et fiyatlarının neden yıldırım hızıyla arttığını bütün ayrıntılarıyla öğrendim.

Eve etsiz dönmeme rağmen zararda sayılmazdım. Bir gün sonra beşte gittim Orta Doğu hakkında Amerika — Rusya gizli pazarlığının içyüzünü öğrendim.

Sonraki gün kuyruğa dörtte girdim, kanserin çeşitleri ve tedavisi hakkında benim diyen doktorun bilmediklerini öğrendim.

Eti gene alamadım ama kafayı değiştirdim artık. Şimdi bütün amacım Tanrı izin verirse bu sabah kurslarına devam etmek, öğrenimle elde edemediğim bu bilgilerle sınava girip devlet dairelerinin birinde önemli bir mevkie yerleşmek.

Vedat SAYGEL

— Parti başkanları konuşuyor. —

YELPAZE

KEÇİLER VE ÇAMAŞIR

HERKESİN gözünün önündeki gerçekleri dile getirdiği zaman bile uzman sözünde bir başka önem, başka ağırlık oluyor.

«Pahalılık var» demek başka, «Enflâsyonist trend konjonktürü etkileyerek endeksi yükseltiyor» kabilinden bir fetva döktürmek başkadır.

İkincisine insan ne de olsa özel bir dikkat ve saygıyla kulak veriyor.

Geçenlerde bir ruh hekimimizin Anadolu Ajansına yaptığı açıklamaları da öyle bir saygı havası içinde okuduk.

Sayın doktor tıbbın ilerlemesine rağmen eskisinden daha hızla artan tek illetin sinir hastalıkları olduğunu belirtiyor ve ruh hastaları sayısının her geçen gün çığ gibi büyüdüğünü haber veriyor.

Gerçi insanların zıvanadan çıkmakta olduklarını anlamak için çevreye bir göz gezdirmek yeter; ama bunun teknik yetki sahibi bir kişinin ağzından açıklanmasında ayrı bir dehşet var.

Hekimimiz salgının kaynağına da şu teşhisi koyuyor:

— Sinir ve ruh hastalığı büyük şehirlerin insanlara bıraktığı bir izdir. Eskiden köyde yaşayan bir kadın dere başında çamaşırını, sonra da yine o derede elini yüzünü yıkar, işini bitirirdi. Şehirde yaşayan insanlar ise çamaşırlarını makinede yıkamalarına rağmen daha çok yorulmakta ve sinirlenmektedirler. Hele çekilen su sıkıntısı insanları çıldırtmaya kâfi gelebilir...

Ruh hastalıkları konusunda uzman değiliz ama, dereden ve çamaşırdan herkes kadar çakarız. Köy kadınlarını dere kenarında, şehir hanımlarını da makine başında çamaşır yıkarken görmüşlüğümüz vardır. O görgümüze dayanarak sayın ruh uzmanının çamaşır tekniğinin köy ve kent dallarını kıyaslarken yanılmakta olduğunu iddia edebiliriz. Köy kadınlarını —çoğu kere boğulma tehlikesi de yaratan— akarsu kıyılarında saatlerce iki büklüm soğuk sularla çamaşır yıkarken seyretmiş olan herkes de bu görüşümüze katılır sanırız.

Kentlerimizde çekilen su sıkıntısının insanları çıldırtacak kadar sinirlendirdiği ise doğrudur. Yalnız su değil, elektrik, gaz, trafik, telefon falan gibi sayısız konularda sinir törpülerimiz boldur elhak.

Ancak, burada da illetin kaynağına doğru teşhis koymak gerek:

Çıldırtıcı belâlar elektrik yahut telefon gibi şehirleşmenin getirdiği teknik araçlar değil, onların kullanılmasındaki bilgisizlikler, beceriksizlikler, ihmallerdir.

Yâni insanları âletler değil, başka insanlar çıldırtır.

Hemcinslerimizin en beğenemediğimiz huylarından biri de her sorundan kendi yararlarına pay çıkarma kurnazlıklarıdır. Her meslekten insan bunu âdeta otomatik bir refleks ile yapar.

Sinir uzmanları da gerçi insan olduklarına göre aynı «zaaf ile malûl» bulunabilirler ama, hiç değilse o eğilimlerini belli etmeyecek kadar usturuplu davranabilmeleri beklenir.

Öyle davranamazlar nedense. Freud'dan bu yana ruh hekimlerinden çoğu insan topluluklarındaki tersliklerin psikolojik kaynaklar kadar sosyal nedenlerden de doğduğu gerçeğini görmezden gelerek kendi bilimlerini her şeye çözüm diye ileri sürerler.

Anadolu Ajansı aracılığıyla sinir konularında hepimizi aydınlatmak lûtfunda bulunan sayın hekimimiz de çıldırmaktan kurtulmak için ne yapmamız gerektiğini anlatırken su sıkıntısını giderecek, çeşitli ihmal ve beceriksizliklere son verecek, kısacası toplumumuzu düzeltecek yöneticiler bulmak, reform yapmak, köyde ve kentte refahı sosyal adalete uygun biçimde paylaşmak gibi rahatlık reçetelerinin üstünde hiç durmuyor.

Doktora göre ne yapmalıymış çıldıracak hale gelen insanlarımız, biliyor musunuz?

«Geniş olmaya» bakmalı, bir de sinir doktoruna gitmeliymiş!

Bugünün Türkiye'sinde kişilerin ne kadar geniş olmaları mümkündür? Enleri metre metre yayılsa bile çevrede gördüklerini çatlamadan seyredebilirler mi? Orasına her yurtdaş kendi karar versin.

Ama ajansın yayınladığı demeç bir ölçü ise benim şimdilik sinir hekimine gitmeye niyetim yok. Şehirde çamaşır makineleriyle oynayarak avunurum, daha iyi!

Refik ERDURAN

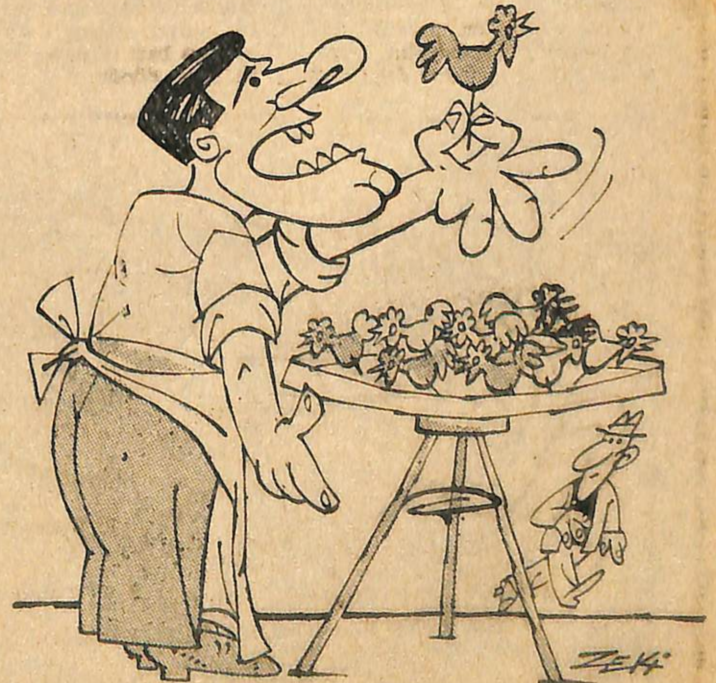

BAĞ KUR!

— Bu gidişle bizim oy'ların da nesli tükenecek galiba

Satır, Cumhuriyetçi Partinin reklâmına başladı. — Gazeteler —

— Horoz şekerlerimiz piyasaya çıkmıştır baylar, bayanlar.. yetişen alıyoor!..

VEHİMLİ YOLCU

GEÇEN yılın şeker bayramıydı. Elimde beş kocaman hediye paketiyle, Küçükçekmece'deki çiftliğe gitmek için Bakırköy'den trene bindim. Vagonda hiç kimseler yoktu. Pardesümü ve paketlerimi yerleştirdim. Bir pencerenin önüne oturdum. Tren kalkmak üzereydi. Derken bir adam daha geldi. O kadar boş yer varken tam karşıma oturdu. Yüzyüze bakıştık

Otuzbeşlik vardı. Gövdesi, elleri, ayakları büyük, esmer yüzü ve saçsız başı ufacık, burnu yassı, gözleri şaşı, kaşları çatık; baktıkça insana önce merhamet, sonra şaşkınlık, daha sonra da gülme ihtiyacı veren garip bir adamdı. Benim kendisinden ayrılmayan gözlerim karşısında birdenbire yerinden kalkarak ellerini oğuşturmaya, bir şey söylemek istediği halde cesaret edemiyormuş gibi sık sık yüzüme bakarak başını dört yana çevirmeye başladı. Vagonun kapısına yürüdü, gitti geldi, durdu, dolaştı. Pencereden baktı, yine karşıma geçti. Öksürdü, yine ayağa kalktı. Yine ellerini oğuşturdu, yine vagon kapılarından pencerelere, pencerelerden kapılara gitti. Yürüdü, dolaştı. Gelip tekrar karşıma oturdu. Bu sefer gözlerimin içine dalan bakışlarından anladım ki benimle konuşmak istiyor. Biraz gülümser gibi oldum, o başladı:

— Beyefendi, affediniz, sizi de rahatsız ediyorum. Fakat başıma büyük bir felâket geldi, bir türlü kendime yediremiyorum.

— Geçmiş olsun efendim...

— Felâket henüz geçmedi. Şimdi anlatırsam bu asabiliğime hak vereceksiniz. Gayet kısa, ehemmiyetsiz görünen bir şey... Bu akşam Sirkeci'de gazete satıcısı bir çocuktan bir gazete aldım. Beş lira bozdurdum. Paraları cebime atarak trene bindim. Bir de ne göreyim? Müthiş, çok müthiş... Keşfedebilir misiniz?

Kavrayışımı zorlayarak epeyce düşündüm. Hiçbir şey keşfedemedim. Karşımdaki sinirli adam avuçlarını yüzüne yapıştırdı:

— Meğer, meğer.. zavallı çocuğun parasını vermemişim. Düşününüz felâketi, müthiş değil mi?

— Ben bu meselede o kadar dehşet göremiyorum. Yarın Sirkeci'de o çocuğu bulur, küçük bir bahşişle birlikte parasını iade edersiniz...

— Ya çocuk orada yoksa? Müvezzi bu, bir yerde durmaz ki, oradan oraya gezer...

Ve birden yeniden coşarak devam etti:

— İşin dehşeti nerede bilir misiniz? Bu çocuk fakirdir, yarın parası çıkışmayacak, belki de bir daha gazete alamıyacaktır. Beş on kuruş kazandığı bu meslekten olacaktır. Belki anası babası vardır, ondan bu beş liranın hesabını soracaklardır. Cevap alamayınca döveceklerdir. Belki babası yoktur da sadece annesi vardır, annesi yoktur da sadece babası vardır. Bütün ailenin geçimi bu yüzdendir. Belki de bu gece aç kalacaklardır. Daha müthişi var: Belki de bu yavrucağın beslediği aile fertlerinden biri hastadır. Böylece ilâç parası da olmayınca bu gece ölecektir. O ölünce kederden ötekiler de hastalanacak, ardından öleceklerdir. En müthişi de nedir bilir misiniz? O çocuk beni hırsız zannedecek, her gün her gece bana beddua edecektir. Anlıyorsunuz değil mi vaziyetimi?...

Karşımdaki adam bunları söyledikten sonra yeniden vagonu arşınlamaya başladı. Besbelli ki çok vehimli, vesveseli, kuruntulu, meraklı dediğimiz adamlardan biriydi. İstemiyerek sebep olduğu küçük bir felâketi gözünde büyüttükçe büyütüyor; yok yere başına bir sürü dertler açıyordu. Fakat ne olursa olsun, böyle kuruntulu bir fazilet merakını çok beğenmiştim. Adamı takdirden kendimi alamadım:

— Maşallah çok ince düşünüyorsunuz. Aşk olsun doğrusu... Günümüzde bu kadar namusluluk artık her kulun harcı değil...

Ne var ki karşımdaki bu sözlerime hiç kulak asmıyor, durmaksızın:

— Ah ben ne yaptım, ne haltlar karıştırdım?... Bilmeyerek, istemiyerek bir cani oldum... diye yerinip duruyordu.

Tren Yeşilköy'e gelince vagonun kapısına doğru yürüdü, biraz durdu. Elleriyle ötedeki vagonlara bazı işaretler yaptı. Sonra bana döndü:

— Sizi bitişik vagondan çağırıyorlar, galiba bir dostunuz olacak, dedi.

Hemen yerimden kalktım, öteki vagona geçtim. Kimseyi göremedim. Nihayet bu kuruntulu adamın aklından zoru olacağını düşünerek tekrar bizim vagona geldim ve... şaşkınlıktan donakaldım: Vehimli yolcu ortalarda yoktu. Giderken benim yepyeni pardesümle paketlerimi de götürmeyi unutmamıştı.

PEYAMİ SAFA

KISA GÜNÜN KÂRI

MAHMURE ya onsekizinde, ya ondokuzundadır. O yaştaki bazı kızlar gibi alçak gönüllüdür. Âşıklarından para beklemez, hediye ummaz. İkram da istemez. Beklediği, umduğu, istediği şey pek sadedir. Bunu da Fahriye açıkça söyledi:

— Ben yeryüzünde sadece arabaya binmekten hoşlanırım. Senden başka hiçbir şey istemiyorum. Hiç, hiç, ne hediye, ne para, ne ikram...

Fahri bu tevazuu pek beğendi ve Mahmure'nin zeki olduğuna inandı. Öyle ya, mademki orta halli bir kız; eviyle, barkıyla, tuvaletiyle bir zengin gibi yaşayamaz ama, hiç olmazsa bütün hayatını arabada geçirerek ihtiraslarından yalnız birini söndürür, zevklerinden yalnız birini tatmin eder; hiç olmazsa bir kira arabası içinde fukaralığını unutur ve yaya yürüyenlere acımak imkânını kazanır. Bu da bir fikirdir.

Mahmure'yle Fahri haftada iki defa buluşuyorlardı.

Her defasında Sirkeci'den aynı arabaya biniyorlar ve bazan Fatih'e, Edirnekapısı'na kadar, bazan da Şişli'ye ve Hürriyettepesi'ne kadar gidiyorlardı. Bu gezintilerde gidilen yerlerin hiç önemi yoktur. Nereye gidildiğinin farkına bile varılmaz; bunu düşünmek arabacının vazifesidir. Her zaman Fahri ile Mahmure'yi gezdiren arabacı kıranta bıyıklı, sırtı yuvarlak, yüzü kırmızı, gözleri daima yere bakan sessiz bir adamdır. Kendi de hayvanları gibi cılızdır. Zaten başka türlü de olamaz; çünkü bütün arabacıların kaderleri beygirlerinin kaderleri ile aynı çizgide yürür.

Zararı yok. Fahri ile Mahmure arabacılarından memnundular. Hayvanlar işlerini görüyorlar, ölmeyecek kadar yürüyorlardı. Arabacı da işini yapıyor, arkasına dönüp de bir kere bile yolcularına bakmıyordu.

Ancak şu fâni dünyada neden bıkılmaz? İstanbul'un caddeleri de araba gezintileri için pek öyle elverişli değil. Sınırlı yerler ve yollardan sık sık geçmek fena... Fahri'yi hep aynı arabanın içinde, aynı kızla görenler çoğaldı. Zaten Fahri de biraz şıpsevdidir; sevgililerinden çabuk bıkar. Mahmure'den de bıktı, vazgeçmek istedi ve vazgeçti...

Her şeye fazla dikkat eden bazı adamlar vardır. Bunlar şimdi Mahmure'yi yine aynı arabanın içinde, fakat başka bir adamla görüyorlardı. Nitekim bir gün Fahri de eski sevgilisini aynı arabanın içinde başka bir erkekle gördü; şaşmadı. Biliyordu ki bu kızda müthiş bir araba tiryakiliği vardır.

Fahri Mahmure'ye birçok defalar, hep o arabada, başka başka erkeklerle tesadüf etti. Bir ikisinde ona selâm bile verdi, içinden de güldü: Şu dünyanın hali tuhaftır; zavallı kızcağız, viran bir araba içinde sultanlar gibi gurur duyup hâlâ bu sevdadan vazgeçmedi. Şu yeryüzünde tek zevki bir erkek arkadaşıyla birlikte arabaya binmek. Başka hiç bir şey istemiyor. Hiç, hiç... Ne para, ne hediye, ne ikram!...

Bir gün Fahri bu kızı bir arkadaşına anlattı:

— Azizim, olur şey değil. Sanki eski bir sebze sandığına benzeyen köhne bir araba içinde bu kız bilsen ne kadar mesut oluyor...

Arkadaşı gülüyordu. Fahri devam etti:

— Ve dünyada sadece sadece arabaya binmekten hoşlanıyor.

Arkadaşı hâlâ gülüyordu ve Fahri devam ediyordu:

— Hem de ne araba, ne araba, ah bir görsen!...

Nihayet arkadaşı, Fahri'nin sözünü kesti:

— Mahmure'yi de, arabayı da, arabacıyı da tanırım. Bunların üçü de bir yerde otururlar ve birbirleriyle pek iyi tanışırlar. Ha unuttum: Mahmure o arabacının kızıdır; ne yapsın, babasına ancak bu türlü yardımda bulunabiliyor.

— Fiyat artışına sebep olanlara ceza verilecek. —

Akbaba Televizyon

Sayın AKBABA Televizyon okurları,

Sizlere AKBABA Televizyonun her daldan yayın yapacağını bildirmiştik... İlim, bilim, ekmekte dilim, namazda kilim... Her konuda... Bu hafta da yolumuz (Tanrı sevgili kullarını korusun) siyaset girdabına düştü...

Kasabanın birinde bir parti kurulacağını haber alınca oraya muhabir yollamaya karar verdik. İzlenimlerini bize ulaştırmasını istedik.

Yazısı elimize biraz geç ulaştı... Zira, ses bandıyla tesbit ettiği konuşmaları da eklemiş... Ayrıca partinin ambleminin kedi olacağını «bâri bir fare tutalım» dediklerini ön haber olarak telefonla gazeteye bildirmek için şehirlerarası telefona kasabadan iki günde gidip orada da bağlantı kuruluna kadar bir hafta beklemiş...

Nihayet yazı geldi... Aynen neşrediyoruz...

BİR PARTİ KURULUYOR

EŞRAFTAN Muhsin efendi kararını vermişti. İşleri düzeltecek bir parti kurmak gerekliydi. Fakat ne biçimde başaracaktı bu işi? Kasabanın ileri gelenlerinden tuhafiyeci Mehmet ağaya danıştı. Uzun süren müzakerelerden sonra Mehmet ağanın da aklı bu işe yattı. Kasabada sözü geçen itibarlı kişileri toplayıp konuşmaya karar verdiler. Seçtikleri kişiler şunlardı: (İmam İslâmetdin, yeni açılan okulun öğretmeni Aydın, kabzımal Murtaza, nakliyeci ve kamyon sahibi Deli Celâl...)

Toplantı, kahveci Hüsnü'nün kahvesinde yapıldı. İlk sözü Muhsin efendi aldı: «Arkadaşlar» dedi... «Bu millet, bu vatan, büyük millet ve de mukaddes bir vatandır... Şimdi ise milletin kimi İstanbul'da, kimisi Almanya'da... Bu neden böyle oldu?... Gizli ve de gizli olmayan işsizlik kol geziyor. Bu işleri düzeltecek biri lâzım...»

Toplantının ne maksatla düzenlendiğini bilen ötekiler hep birden «Düzeltecekler» diyerekten şerefin tamamını Muhsin efendiye bırakmayacaklarını belirtmiş oldular. Muhsin efendi biraz bozulmasına rağmen konuşmasına devam etti:

«İşleri elbirliğiyle...»

Öğretmen atıldı:

«Ben memurum... Siyasi faaliyete bilfiil giremem. Fikir istediniz yardımcı olmaya geldim. Öyleyse önce fikrimi söyleyeyim. Bence, bu toplantıda bir de halk temsilcisi bulunsun.

Her kafadan bir ses çıktı:

— Biz halk çocuğu değil miyiz?

— Halktan kastın ne?

— Ben Halk Partili adam istemem.

Öğretmen izah etti:

— İşçi . Köylü kardeşlerimizin de fikrini alalım demek istiyorum.

— Sosyalist partisi mi kuracağız? Onda iş yok. Müslüman mahallesinde salyangoz satılmaz...

— Halk rey vermez. Gene açıkta kalırız. Yâni şey... Demek istiyorum ki, memlekete hizmet etmekten mahrum oluruz...

İmam:

— Iş bu partinin Allahın izniyle reyler toplayaraktan iktidara gelmesi niyazı ile, kurucu meclisimize dini bütün müezzinlerden de mümessil seçilmesini teklif ediyorum...

Tuhafiyeci:

— Ticaretle meşgul zenaat erbabından da bir kaç kişi alalım. Söz gelimi kalaycı Cafer gayetle münasiptir. İcabında muhaliflerimizi...

Derken öğretmen atıldı:

— Beyler bu işler kalaylamakla olmaz. Önce tüzüğü hazırlayın. Size hak yolunda yardımcı olmaya çalışırım.

İmam:

— Hak yolu... Tamam...

Öğretmen:

— Benim kastettiğim hak yolu, hakikat ve adalet yolu... Reformist bir tüzük yapın.

İmam:

— Olmaaaz, dedi. O reformist mi ne, gomüniste benziyor. Rey alamayız... Bir minare tasviri ile «ilâhi adalete yaklaşınız» yazalım duvara asılacak kâğıtlara...

— Yahu daha partiyi kuramadık ki siz afişleri düşünüyorsunuz...

— Afişsiz parti mi olurmuş? Her bişeyden önce afiş... «Yeter» diyeceksin, «Bıktık artık gayri» diyeceksin. Halk, ortalıkta bıkılacak bir şeyler olduğunu anlamaya başlayacak.

— İyi... Peki... Afiş bastıralım da biz şu seçim komitesine tefeci Şehmuz'u da alalım. Allahı var. Tefeci mefeci ama açıkgözdür. Akıllı adam lâzım partiye.

— Bizim kulübün santrforu Cengiz'i de alalım. Taraftarı çoktur.

— Lokantacı Melih...

— Asıl meyhaneci Sinan... Dükkânı nah böyle işliyor. Adamı tanımayan yok. Taraftar toplarız onun sayesinde.

İmam itiraz etti:

— Sarhoşun reyi ile gelinecek iktidarı ben istemem.

— Ayol ayık adam rey verir mi zaten...

— Artin ustayı da alalım. Ekalliyetin de reyini kazanırız.

— Ben gayri müslimin reyini istemem.

— Hocam bu bir memleket meselesi. Kimin reyi olursa olsun. Tek reyler gelsin. Biz burada hizmet için toplanmış bir fedailer ordusuyuz...

Öğretmen gene lâfa karıştı:

— Arkadaşlar şu partinin tüzüğü...

— Tüzüğü bırak... Toplayacağımız oya bak şimdi. Hele kazanacağımızı garantiye alalım. Elbet bir tüzük uydururuz...

— Yahu, sizin tüzüğünüz belli olmadan kim neye inanacak da rey verecek?...

— Boşver muallim bey, kimin tüzüğünü tatbik etmişliği var? Zaten millet kimin tüzüğüne inanıyor ki? Denerler bir kere beiki... Arabacı Hasan'ı da alalım...

— Bre kardeşler siz şunu da alalım, bunu da alalım derken kasabada komiteye girmedik kimse bırakmıyacaksınız. Tüm kasabayı kurucu komitede tüketirseniz sonra herkes kendisine oy verir. Bizi kim seçecek?...

— İyi ya... Hepimiz aynı parti için rey alırsak bu kasabada bizim parti silmece kazanmış olmaz mı?

— Eee? Hangimiz mebus çıkacağız?

— Aramızda kur'a çekeriz...

— Ben, hakkını bana bırakana biraz dünyalık da veririm...

— Ben de...

— Ben de...

....

Arkadaşımız yazısının sonuna bir not koymuş. Onu da bildiriyoruz.

NOT : AKBABA yazı işleri müdürlüğüne:

«Ben bu yazıyı haber tekniğiyle yazmaya hazırlanmıştım. Ancak, mizahi yanı ağır bastığından televizyonumuzda bütün okuyucularımıza, bu biçimde aktarılmasını uygun buldum... Benim, adamların haline gülmekten mecalim kalmadı. Bir hafta izin ricası ile hürmetler...»

Yazı işleri müdürümüz yazıyı okudu. Durumu anlayınca «Bir ay izin verelim» dedi. Sonra patron gördü... Haberi öğrenince, «Bu konuşmaları ses bandına almak sabrını gösteren, meslek aşkı ile bunca sıkıntıya delirmeden tahammül eden mensubumuza bir maaş da ikramiye verilsin» dedi.

Yaman KORUR

Bir Bilgi Yarışması

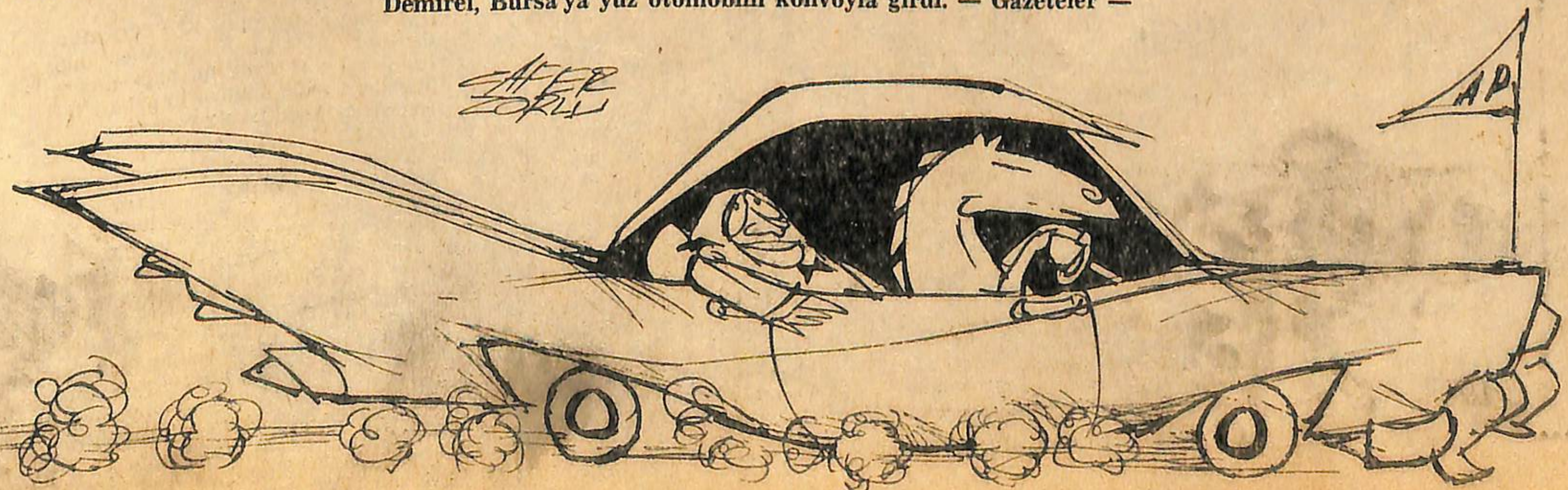

Efendim bu haftaki bilgi yarışmasında iki çift karı koca yarışacaklar... Bizim reklâm firmamıza rağbet fazla olduğundan kendileri 16 bin müracaatçı arasından kur'a sonucu seçilmiş bulunuyorlar.

Yerlerini aldılar... Spiker arkadaş soru zarflarını açmak üzereyken ortalık karıştı... Ben ne olduğunu daha anlayamadan hanımlardan biri, öteki çiftin beyine, «Vay kahrolası sen evli miydin?» diye haykırınca, onun beyi, «Sana ne elin adamının evli olmasından, yoksaaa?...» deyip bir tokat yapıştırdı... Derken beriki adamın karısı «Demek... demek... Sen haaa!... Bu aşifteyle ilişkin vardı ve de bekâr olduğunu söyledin haaa?...» deyip iskemleyi adamcağızın kafasına geçirdi... Bizim bilgi yarışmasının sevredilecek tarafı kalmadı. Halbuki konu aile saadeti üzerine düzenlenmişti...

Artık inşallah gelecek haftaya... Fakat bu sefer tedbirli olup işi kur'aya bırakmayacak, çiftlerin biribirlerini tanımadıklarına iyice emin olmadan karşılaştırmayacağız.

Demirel, Bursa'ya yüz otomobilli konvoyla girdi. — Gazeteler —

YILIN ŞOFÖRÜ!

DAMA TAŞI

Muzaffer İzgü

HANİ, patrondan izin almak kolay olmadığı için hepsini bir arada yapayım dedim. Patrondan bir gün izin aldım, bu bir gün içerisinde, bizim küçüğün nüfus dairesinde bir işi var onu yapacağım, ayrıca emlâk vergisi için beyanname vereceğim, sonra tapuda ufak bir iş var onu halledeceğim, sonra trafikte de ufacık bir işim var, onu yapacağım... Şehir, küçük bir şehir olduğu için bunları yapmak olasıya kolay ve çabuk... Yalnız ben bu şehre yeni gelmiş olduğum için hayli yabancısıyım, hükûmet konağından başka yeri bilmiyorum. Kendi kendime, «Nasıl olsa tüm daireler de oradadır» diyerek, yola çıktım... Geldim Hükûmet Konağı'na oradaki bir kapıcıya:

— Kardeşim, dedim, acaba vergi dairesi bu katta mı?

— Yabancısın galiba? dedi.

— Evet, yeni geldim bu şehre, dedim.

— Hükûmet Konağının büyüklüğüne bakma sen, burada yalnız adliye vardır, bir de vali ile muavinleri otururlar, öteki daireler başka başka yerlerdedir.

— Ben vergi dairesini arıyordum?

— Tamam, tarif edeyim sana, şimdi bak, bu caddeden çıkar, sonra sol tarafa saparsın, önüne bir sokak gelir, vur git o sokaktan, başka bir sokağa, sağa sap, ondan sonra orada kime sorsan Çalgıcı Salih'in evi neresi diye sana gösterirler...

— Yanlışlık oldu kardeşim, dedim, ben Çalgıcı Salih'in evini değil, Vergi Dairesini arıyorum...

— Tamam işte kardeşim, Vergi Dairesi Çalgıcı Salih'in evinin ikinci katıdır...

Yola düştüm, caddeyi geçtim, sokakları döndüm, geldim mahalle arasına. Ulan bu adam bizi gerçekten işletti... Hiç koskoca devlet dairesi, böyle mahalle arasında Çalgıcı Salih'in evinde olur mu? Oradaki bir çocuğa sordum:

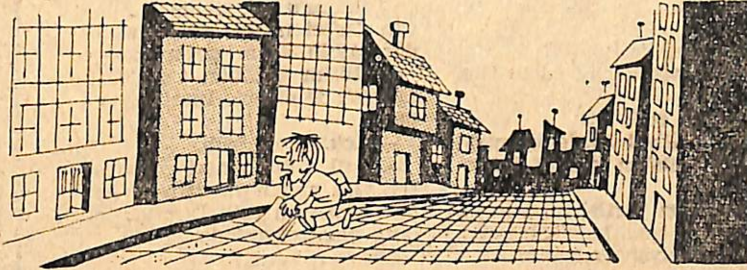
— Evlâdım, dedim, Çalgıcı Salih'in evi neresi?

— Düğünse, Çalgıcı Salih üç aydır düğünlere gitmiyor, hasta, dedi.

— Yok, dedim, ben Vergi Dairesini arıyorum da...

— Haa o zaman başka, dedi, bak amca, şimdi şu sokaktan sap, karşına iki katlı bir ev çıkacak, onun ikinci katı...

Gerçekten orasıymış, iki levha yanyana asılıydı. Birinde, «Vergi Dairesi» diye yazıyordu, hemen onun yanındakinde de «Düğünlere, sünnetlere kiralık sandalye verilir, Çalgıcı Salih emrinizdedir» diye yazıyordu...

İkinci kata çıktım, beyannamemi verdim, memura:

— Kardeşim affedersiniz, ben nüfus dairesine de gidecektim, acaba yerini biliyor musunuz? diye sordum.

Bilmiyormuş, birisine sordu, o da bilmiyormuş, en sonunda hanım memurlardan bir tanesi:

— Ayol Nüfus Dairesi bizim mahallede ya, dedi.

Yanıma geldi, tarif etmeye başladı:

— Şimdi kardeşim buradan çıkarsınız, ana cadde vardır biliyorsunuz galiba, işte oradan yol boyunca gidersiniz, ilerde önünüze bir park gelecek, oradan sola sapın, birtakım yeni yapılmış evler göreceksiniz, orayı da geçin, sağ tarafa dönünce kahveler vardır orada, kime sorarsanız Kasap İsmail efendinin evi diye size gösterirler...

— Şey yâni, dedim hanım memura, Nüfus Dairesi Kasap İsmail efendinin evinde değil mi?

— Evet evet, İsmail efendi üçüncü katta oturur, birinci kat Nüfus Dairesidir, ikinci kat da Sivil Savunma Dairesi...

— Yok çok şükür Sivil Savunmayla işim yok, dedim, çıktım oradan...

Tarif edilen yere gelince, tam üstüne basmışım, hemen oradaki kasaba sorunca:

— Kasap İsmail efendinin evi neresi? diye, adam:

— Buyrun kasap İsmail efendi benim, dedi. Sığır mı getirdiniz, dana mı?

— Yoo, dedim, ben şeyi Nüfus Dairesini arıyordum da...

— Haa, dedi kusura bakmayın, bugün bizim ortak biriyle sığır göndereceki de... Tamam şimdi şu sokağa sapın, karşınızdaki üç katlı bina...

Buldum üç katlı binayı, girdim birinci kata, bizim oğlanın nüfus işini hallettikten sonra, memura:

— Affedersiniz, dedim, acaba Tapu Dairesi nerede?

— Tapu Dairesi mi?

Oradaki birine seslendi:

— Yahu Tapu Dairesi şu kolonyacı Kadri beyin evinde değil miydi?

— Yoo, dedi öteki memur, oradan çıktı Tapu Dairesi.

— Çıktı mı? diye tekrar sordu. Niye?

— Ev sahibiyle anlaşamamışlar, oradan başka yere taşındılar ya, pek bilmiyorum nereye taşındıklarını, mamafih biz arkadaşa kolonyacı Kadri beyin evini tarif edelim, oradan sorsun nereye çıktıklarını bilir.

Tarif ettiler bana kolonyacı Kadri beyin evini... Dünyanın yolunu teptikten sonra kolonyacı Kadri beyin evini buldum ve zile bastım. Kaşları çatık bir adam açtı kapıyı.

— Affedersiniz, dedim, Tapu Dairesini arıyordum da...

Sanki adamın bam teline basmışım gibi:

— Gel Allahını seversen gel içeriye, dedi.

Ben:

— Şey, aman, şimdi, falan, diyerek girdim içeriye... Adam:

— Bak kardeşim bak Allah için bak, hiç şu apartman dairesine beş yıllık apartman dairesi denir mi? Güya şuraya dolaplarını koydular, şu duvarın haline bak kardeşim, sanki top yemiş gibi, şuraya soba kurdular, Allahını seversen şu tavanın haline bak, kömürcü dükkânı gibi, şuraya bir bayan memur oturttular, şu yan tarafın haline bak, yeşil kalem izleri, kırmızı ruj izleri, sanki yazboz tahtası, kadın tüm boya malzemelerini burada kontrol etmiş... Beş yıl içinde topu topu aldığım yetmişbin lira kira parası, şu hale bak kardeşim, Allahını seversen şu hale bak...

— Vah vah vah, dedim...

— Ne diyorsun? dedi, resmî daire dedik, bir tuvalet yetmez dedik, balkonu bozduk tuvalet yaptık, Allah seni inandırsın ikisini de tıkadılar, koca koca betonları yarmak zorunda kaldık. Neymiş efendim hademe tuvaletin içine kütük düşürmüş, hiç koca kütük düşer mi kardeşim tuvaletin içine?... Ben de kızdım, geçen yıl onlara, tamam, çıkacaksınız, dedim, çıktı defoldu gittiler.

— Pekiyi Kadri bey acaba nereye gittiler? dersiniz.

— Cehennemin dibine...

— Haklısınız...

Bilmiyormuş adam, çıktım oradan, artık sormaktan başka çarem yoktu, her bakkal dükkânına, her önüme gelen kahveye:

— Kardeşim acaba Tapu Dairesi nerede? diye soruyordum...

Adamın biri, sokak arasından bir yeri tarif etti:

— Şu sokaktan gidince ilerde Sadri'nin meyhanesi dersen herkes tanır. İşte galiba orası olacak... dedi.

Eh ne yaparsınız, düştük yola, bulduk Sadri'nin meyhanesini... İçeri girdikten sonra hani iki tek atasım gelmedi değil o yorgunluk üstüne ama, patrondan bir gün için izin almışım, işi bitirmem gerekli... Meyhanenin ayakçısı:

— Vallahi âbi, dedi, bizim üstümüz Türkiye Elektrik Kurumu. İstersen bir çıkıver de sor...

Çıktım, memurun birine sordum; memur yanındakine:

— Yahu sakın bunlar, şu halıcı Hasan efendinin evine taşınmış olmasınlar... Adam ne zamandır, yahu apartmanı bitirdik, içine bir resmi daire sokamadık gitti diyordu...

— Yoo, dedi öteki memur, orayı Trafik Âmirliği kiraladı...

— Hah aman kardeşim, tarif edin bana orayı, dedim, orada da bir işim var.

Sağolsunlar, bir güzel tarif ettiler bana Trafik Âmirliği olduğu yeri... Sokaklar, caddeler, yine sokaklar, sonra boş bir arsa, onun yanında iki katlı bir apartman... Girdim içeriye, oradaki bekçinin birine:

— Kardeşim, dedim, Trafik Dairesi?

— Haa, dedi, birinci kat Emniyet Müdürlüğüdür, ikinci kat Trafik Dairesi, oraya çıkıverecen...

Çıktım ikinci kata, işimi bitirdikten sonra sordum:

— Kardeşim acaba Tapu Dairesini biliyor musunuz?

Memur, yanındaki polise sordu, öteki, daha öteki polise, bana hep, kolonyacı Kadri beyin evini tarif ediyorlardı... Sonunda bulup çıkaramayınca, aşağıya inmemi, Polis Müdürlüğünden sormamı önerdiler.

İndim aşağıya, bir polis, iki polis, üç polis, tahkikat tahkikat, sonunda onlar da bulup çıkaramadılar ortaya Tapu Dairesinin nerede olduğunu...

Şaşmışım ki nasıl şaşma, hiç bu ilin Tapu Dairesi olmaz mıydı, bir yerden çıkmışsa, başka bir yere girmez miydi?

Düştüm yine yola, elimde kâğıtlarım, koca şehir kazan, ben kepçe Tapu Dairesini arıyorum... Tarif ediyorlar:

— Git bakırcı Üsmen efendi'nin evi de, sana gösterirler, orada olsa gerek.

Buluyorum Üsmen efendinin evini, bakıyorum levhaya:

«Maden Tetkik Arama».

Oradan soruyorum, tarif ediyorlar, diyorlar git ahçı Kasım efendinin evini bul... Gidiyorum, ahçı Kasım efendinin evini buluyorum, kan ter içerisinde levhayı okuyorum:

«Hükûmet Tabipliği».

Yahu aman deli olacağım, şu memlekette hiç kimse bilmez mi Tapu Dairesinin nerde olduğunu?... Eh, bilirse bunu ancak vali yardımcıları bilirdi. Tuttum yine Hükûmet Konağının yolunu. Vardım vali yardımcısının yanına:

— Beyefendi, dedim, Tapu Dairesini aradım aradım bulamadım, acaba nerede olduğunu biliyor musunuz?

— Şeyde, hani şeyin evi, Kadri be. yin evi diyorlar, orası...

— Efendim kolonyacı Kadri'nin evinden çıkmışlar.

Demirel ucuz demokrasi ve hürriyet kahramanı kesildi. — Gazeteler —

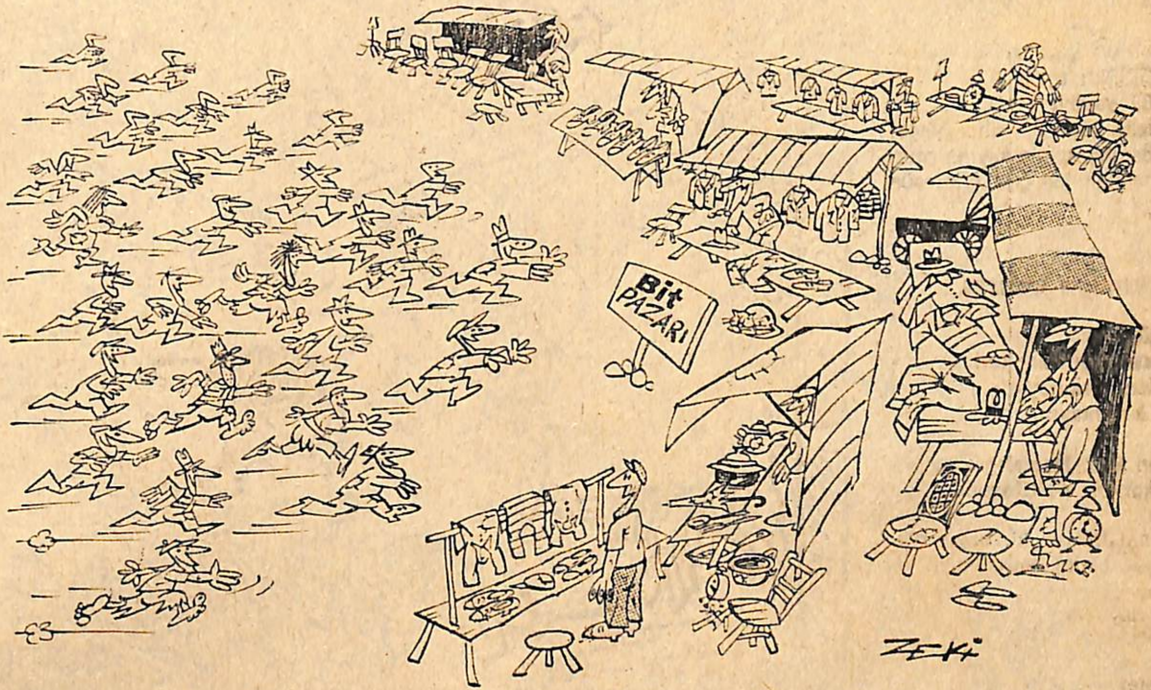

UCUZCU!

— Pekiyi, bakırcı Üsmen efendinin evi?
— Efendim orası Maden Tetkik Arama olmuş...
— Haa sahi, dar geliyordu, Özel İdareyi tenekeci Musa efendinin evine aldık, orayı da Maden Tetkik Aramaya verdik... Pekiyi ahçı Kasım'ın evi?
— Orada Hükûmet Tabipliği var.
— Ya ya nasıl da unuttum...
Telefonun ahizesini eline aldı, öteki yardımcıya telefon etti:
— Hı, dedi, evet, dedi, hım, dedi sonra da kapattı telefonu.
Bana:
— Kardeşim, dedi, gerçekten Tapu Dairesi Kadri beyin evinden çıkmış, münasip bir yer bulunmamış, şimdilik Tapu Müdürü ev sahibiyle anlaşmış, daireyi evine götürmüş, orada iki odada çalışıyorlarmış, tarif edeyim sana gidiver...
Yine sokaklar, caddeler, meydanlar, parklar ve boş arsalar, çok şükür buldum Tapu Müdürünün evini... Çaldım kapıyı, bir kadın açtı, önce:
— Ayağını sil, dedi, sonra, sigaranı söndür, duvarlar sapsarı oluyor, dedi... En sonunda da, parmağıyla, na işte kocam şu odada, oraya gideceksin, dedi...
En sonra da şöyle konuştu:
— Koca gibi gözün çıksın inşallah, ev kirasını devlete yüklemek için, evi yolgeçen hanına döndürdü, yolgeçen hanına...

Muzaffer İZGÜ

Bitpazarı'na rağbet arttı. — Gazeteler —

KAZIKTAN KURTULANLAR!

"ARANIYOR" YARIŞMASINDA KAZANANLAR

İstanbul, Beyoğlu 6. Noteri huzurunda 20 Eylül 1972 günü, Akbaba'nın oniüç sayılık «ARANIYOR» Yarışmasına iştirak edenler arasında oniki doğru bilen olmadığından oniki ve daha az doğru bilenler arasında çekilen kura sonunda aşağıda isimleri bulunan okurlarımız çeşitli para ödülleri kazanmışlardır.

Oniki bilenler arasında çekilen kurada

1000 LİRA KAZANAN:

HALİL AKYOL
Esnaf Kefalet Kooperatifi Şuhut/AFYON

Onbir bilenler arasında çekilen kurada

500 LİRA KAZANANLAR:

Kemal ÖNEN
Küçük Lânga Cad. Kâtip Müslihittin Sok. No: 37/2 Zümrüt Ap. Aksaray/İSTANBUL

Meliha TELGÜDER
Paşakapısı No: 13 Zemin kat Üsküdar/İSTANBUL

On bilenler arasında çekilen kurada 250 lira kazananlar:
Önder ONAN Karşıyaka/İZMİR
Necdet ÜNLÜTÜRK Hasköy/ANKARA
Hatice YÜCEL Fındıkzade/İSTANBUL
Zeki AKSU ZONGULDAK

Dokuz bilenler arasında çekilen kurada 225 lira kazananlar:
Burhan PABUÇÇU BALIKESİR
Cumhur YAZICIOĞLU Pınarhisar/KIRKLARELİ
Müjgân YAŞAR Kadıköy/İSTANBUL
Mehmet Şenay DOĞAN ANTALYA
Ekrem TERZİOĞLU MALATYA

Sekiz bilenler arasında çekilen kurada 200 lira kazananlar:
İlham AYDANARIĞ ANKARA
Metin KONYALIOĞLU ADANA
Nurtaç KAYAPINAR AKHİSAR
Nail Tekin ÖNDER İZMİR
Mehmethan TOKUŞ Yenimahalle/ANKARA
Recep ÇİFTLER Kurtuluş/İSTANBUL

Yedi bilenler arasında çekilen kurada 175 lira kazananlar:
Emel KUTLAMIŞ ANKARA
Mehmet AYDIN TARSUS
Ali KARADUMAN Alaçam/SAMSUN
Bahaettin GÜVEN ADANA
Hüsnü KARATOPÇU ORDU
Aykut ÖVÜNÇ BANDIRMA

Altı bilenler arasında çekilen kurada 150 lira kazananlar:
Mehmet YILMAZ Gebze/KOCAELİ
İsa SOYLU KONYA
Huriye ŞEN Güdül/ANKARA
Aziz ÖZTÜRK Basınevleri/ANKARA
Necdet AYGÜN İZMİR
Bilâl VOLKANER Yenişehir/ANKARA

Beş bilenler arasında çekilen kurada 125 lira kazananlar:
Enis KESKİN Sındırgı/BALIKESİR
Gönül KÖKSAL ESKİŞEHİR
Emine DALBOY Taksim/İSTANBUL
Mehmet TARIM Cumaovası/İZMİR
Eşref SEMERCİOĞLU DENİZLİ
Seçil GÜVEN Oltu/ERZURUM

(Devamı 17. sayfada)

Denizcilik Bankası yolcu ve yük biletlerine zam yaptı. — Gazeteler —

Lâfla peynir gemisini yürütenler!

PAZARTESİ :

Akbaba'dan sevgiler

Hemen bütün gazetelerin haberle ilgili başlıkları aynı:

«İnönü, 89 yaşına bastı.»

Dileriz daha nice 89 yıllar yaşa; getirdiğin demokrasinin rayına oturduğunu inşallah bir gün görürsün Paşa!

SALI :

Korkmaya kalırsa

Tıbbın müjdesi:

«Şeker hastalığından korkmayın.»

«Kanserden korkmayın.»

«Gripten korkmayın.»

Başka?...

Korkmayın işte. Hastalığın ne kolerasından korkun, ne tifosundan, ne vereminden...

Dünya âlem biliyor ki, hayır gelmez mikrobun bizim bedenimize gireninden!

ÇARŞAMBA :

Ülkeden ülkeye

Bir milletvekili, Meclis Başkanının cüzdanını çalmış!

Neyse ki, Filipinler'de geçiyor olay.

Yeryüzünde hâlâ ne geri ülkeler var değil mi?

Çarpılan başkanın kazara yolu bu taraflara düşse de, Emniyet Müdürlüğünü ziyaret etse; konsa önüne sabıkalıların dosyaları...

Adam bakacak bakacak, Allah bilir bizim yankesicileri, kendi parlâmentosunun üyeleri sanacak!

PERŞEMBE :

Göç denmez ki

Güney Doğu bölgesini yurdun et deposu olarak tanımlayan gazete, iki ilden iki haber veriyor:

«Diyarbakır'dan günde 10.000 ton et ihraç ediliyor.»

«Günden güne boşalan Mardin'de halk başka illere göç ediyor.»

İlâhi... Birinci haberi dikkate alırsak göç diyemeyiz ki buna.

Diyarbakır'dan yola çıkınca et, duracağı yere kadar Mardin'li peşinden gidiyor demek!

Seri ve geri ilânlar

(Kelimesi 285 kuruştur. Nokta ve virgüllere para almıyoruz.)

BÜRODA işlerimin fazlalığı dolayısiyle başımı kaşıyacak vaktim yok. Başımı kaşıyabilecek İngilizce bilen bayan sekreter aranıyor.

Tel. (Dikenli) 34 AH 69

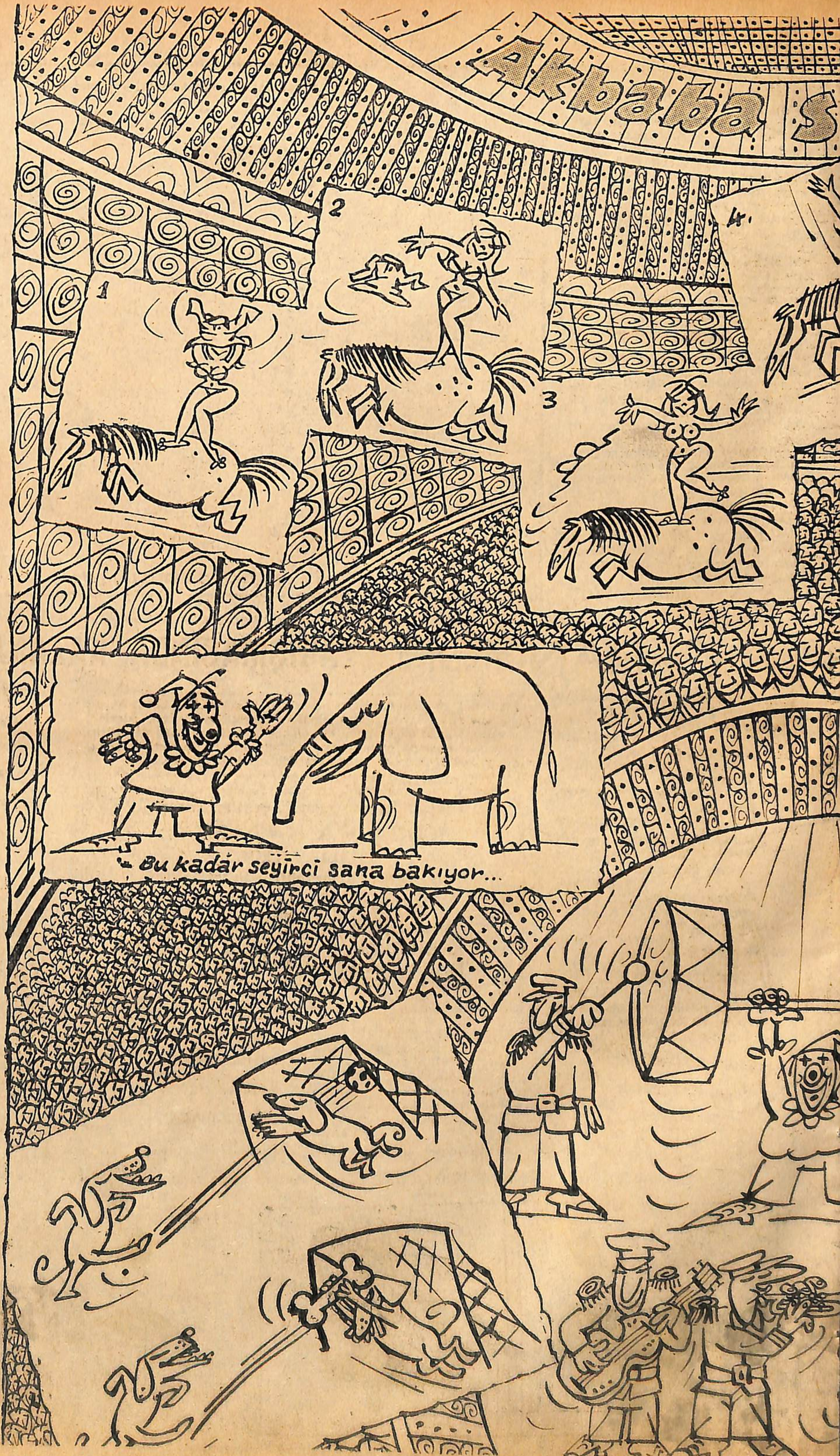
10 - 12 YAŞLARINDA apartman zillerine basıp kaçabilecek uyanık çocuklar alınacaktır.

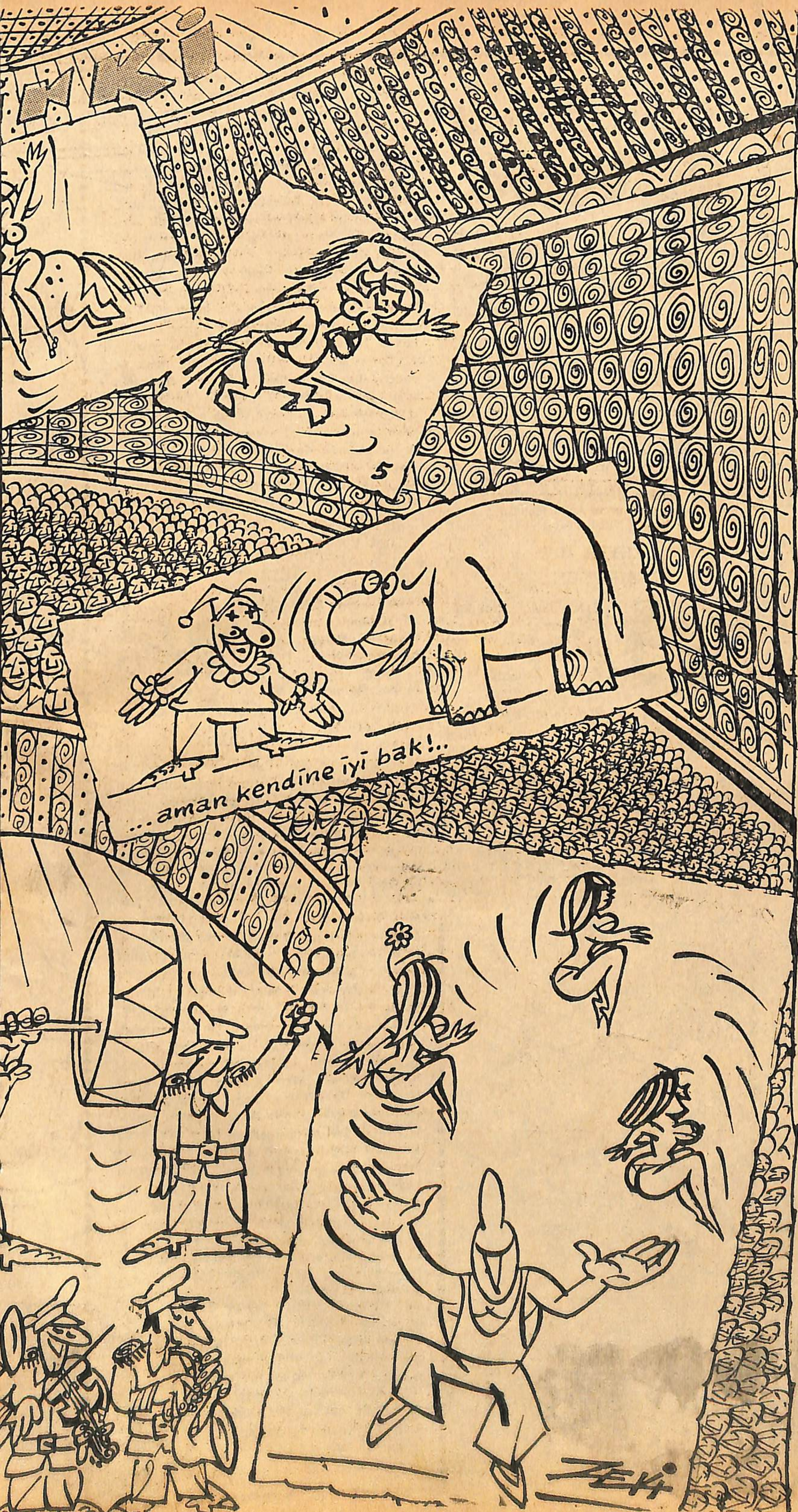
NOT: Özel servis arabalarımız vardır.

İllallah Kol. Şirketi

58 MOD. CHAVROLET marka arabam, Kumburgaz dönüşü yarı yolda stop etti. Allah rızası için bir kaç kişi gelsin de dayanıp kenara çekelim.

Raif Salatalık

CUMA :

Amblemi bizden olsun

Üçbin esnaf üyesi bulunan bir parti daha kurulmuş: Cennet Partisi.

Yâni o da CP.

Şimdi harıl harıl yetkililerden izin isteyip, amblem aramakla geçiyormuş günleri.

Kuruluş izni vermek bizim işimiz değil ama, isterlerse pekâlâ bir amblem çizeriz.

Üyelerin esnaf olması nedeniyle tüm parti amblemlerini koçundan horozuna bir pazarcının tezgâhına dizeriz, slogan olarak da altına, «İflâs eden tüccarın malları bunlar, ver oy'unu, al topunu» cümlesini ekleriz.

CUMARTESİ :

Değmez ki

Firavunların takvimine göre, kıyametin kopmasına 20 yıl kalmış.

Beklemeye değer mi?

Dünya nüfusu dediğin kaç milyarcık şey?

Bunların bir kısmını kara yolculuğu yapmak için buraya yollarsın; bir kısmını dünya barışını korusun diye cephelere yollarsın; bir kısmını uçak yolculuğuna zorlarsın; peşpeşe bir kaç da olimpiyat düzenledin mi ohhh, gel keyfim gel!

Firavunların o ünlü takvimi 1992 yılını bekleyedursun, dünya nüfusunu bir kaç günde tüketip kıyamet derdinden kurtulursun!

Zaten yaşanır tarafı mı kaldı kavanoz dipli meretin!

PAZAR :

Son çare

Yeni bir salgın kapladı ortalığı: Kilit modası!

Yakada kilit, belde kilit, paçada kilit...

Boyunda kilit, kulakta kilit, dudakta kilit.

Her şeyimizi emniyete aldık ya, iki lâf etmek için bir çilingirimiz eksik.

Vedat SAYGEL

Seri ve geri ilânlar

TEMİZLİK işlerinden anlayan, ehliyetli ve güvenilir kiralık katiller aranıyor. Sabun ve kese bizden. İsteklilerin bir vesikalık fotoğrafla müracaatları.

Posta Kut. X % 9

TOPHANE'DE açık arttırma ile kör Abdurrahman'ın kahvesinde, toptan ve perakende izmarit satılacaktır. Gariban âbilerimin gözlerinden öperim.

Yırtık Şevket

YEŞİLYURT'TA SATILIK dört katlı bir binanın en üst katından, salı günü herhangi bir saatte aşağıya atlayacağım. Civarımda seyir etmek, demirlemek, avlanmak mal ve can emniyeti bakımından tehlikelidir.

Recep Akıllı

SAHİBİNDEN çok temiz, gayet az kullanılmış 1972 model diş fırçası satılıktır.

Bilgi için: 111213 No. ya bitişik.

İsmet ÇELİK

TARİH'te Büyük Pansumanlar

Suavi SÜALP

ANTUAN İLE KLEOPATRA

Tarihin sehhar, şehvetli ve isterik kraliçesi Kleopatra ile Çarşıkapı'da tokacılık yapmakta olan Antuan Mıcıryan arasındaki büyük aşk, 11 Kânunusani Rebiülevvel tarihinde dumanlı bir havada başlamıştı...

İstanbul'a yardımsevenler derneği yararına iki konser vermeye gelen Kleopatra, Çarşıkapı'dan geçerken ayakkabısının altın tokası düşmüş ve yapıştırtmak gayesiyle oradaki Antuan Mıcıryan'a ait ahşap bir bina olan dükkâna girmiş ve o anda yakışıklı tokacı ile gözgöze gelince sehhar kraliçenin kalbine büyük bir aşk rüzgârı dolarak artık kendisinin Antuan'a ait olduğunu yüksek bir sesle haykırmıştır. Antuan da evli ve beş bızdık sahibi olmasına rağmen Kleopatra gibi popüler ve tanınmış bir kadın tarafından beğenilmenin verdiği zevkle derhal tokayı yapıştırmış, sonra genç kadını kollarının arasına alarak:

«— Ah Kraliçem, şu anda hıp diye zatınıza âşık olmuş isem yaptığım işten para almıyacağım mânasını çıkarmayınız... Beni ilâhî aşkınızla turp gibi sıkınız... Siz arkadakiler, lûtfen çıkınız... Çünküm şu esnada Antuan ilem Kleopatra'nın namütenahi aşklarına sahne olan şu dükkân belediye emri mucibince oniki ilem bir arası kapalıdır!» demiş ve dükkânı kapayarak Kleopatra'nın namusunu kirletmiştir...

O sırada bunlar olurken binlerce kişi konser salonunda Kleopatra'yı boşuna beklemişler, kraliçenin işlerini bağlayan organizatör Tikomafiş İhsan bozulmuş ve paraları geri vermek zorunda kalmıştır. Antuan ile Kleopatra'nın aşkı tam beş sene sürmüş, kraliçe Antuan'ı Mısır'a götürmüştür... Fakat Antuan'ın karısı madam Siropi gizlice güzel kraliçenin yatağına bir yılan koyarak hain emeline nail olmuştur... Yılan, Antuan'ı da sokmuş fakat Antuan tokacılıktan alışkanlıkla her gün gümüş sulfat yuttuğundan zehirlenmemiştir... Antuan'ın Roma ordularına kumandan olduğu yalandır... O Antuan'la bu Antuan arasında isim farkı vardır... Çünkü o Antoniüs'tür... Nasılmış Zihni bey?... İşte tarihî gerçekler böyle açıklanır!...

LEYDİ HAMİLTON VE AMİRAL NELSON

Bu tarihî aşkın ne maksatla meydana geldiği belli değildir. Fakat Amiral Nelson'un amiral olmadan önce Sahilbent arabalı vapurunda ikinci kaptan olduğu günlere dönelim. Leydi Hamilton o zamanlar Leydi değildi. Leylâ idi. Çamlıca Kız Lisesinde okuyor, pazar günleri çok sevdiği vapur yolculuğunu tatmin etmek için arabalı vapura binerek, Kabataş, Üsküdar gidip geliyordu... İşte böyle bir günde Leylâ'nın mavi eşarbı poyraz rüzgârıyla uçmuş ve uçan eşarp vapuru kullanmakta olan Nelson'un yüzünü kapatmıştır. Bu anda geçmekte olan bir şilebe çarpmak tehlikesi geçiren gemiyi Nelson zorla tornistan iskele alabanda sancak yapmış ve eşarbı uçan kızın yanına gelerek şunları söylemiştir:

«— Utanmıyor musunuz! Sizin yüzünüzden koskoca bir vapur, o kadar otomobil, at, eşek, araba bir faciaya kurban gidecekti... İsminiz nedir?...»

«— Leylâ canım...»

Bu içli bakışlar, su gibi akışlar biribirine rastlayınca büyük bir aşkın doğmasına sebep olmuş ve bu aşk yıllarca devam edip, Nelson, İngiliz donanma kumandanı olana kadar sürmüştür... Fakat Tunus elçisi Lord Hamilton ile evlenen Leylâ Hamilton, leydi olmuş ve Nelson'u ikinci kere Halkalı istasyonunda tren beklerken görmüş ve şrak diye bayılmıştır. Kocası buna fena bir mâna verememiş, eskiden arkadaş olduğu Nelson'u evine dâvet ederek aşkın büyümesine yardımcı olmuştur. İki sevgili Yakacık'taki köşkte buluşmuşlar ve kumrular gibi sevişmişlerdir... Bu aşkın sonunun ne olduğu belli değildir. Çünkü Nelson'un Marmara'da balık tutarken boğulduğu söylenmekte, bazıları ise Nelson'un çikolata fabrikası açtığını ileriye sürmektedir. Her ne suretle olursa olsun netice üzücüdür... Aslında Nelson iyi bir yüzücüdür...

LEYLÂ İLE MECNUN

Leylâ ile Mecnun'un aşkı gibi kavurmalı ve belden savurmalı bir aşk yoktur. Lübnan'da El - Bederiyye gazinosunda dansöz olan Leylâ çok hafif meşrep bir kızdır. Zaten gazinocu Kays onun dostudur. Mecnun'a gelince; Beyrut'ta Şavalet lokantasında tabak yıkamaktadır. Rastlaşma ve paslaşma şöyle olur: Leylâ bir gün lokantaya dostu Kays ile gelip birerbuçuk (Şevirme) döner ısmarlarlar. Etler gelir. Leylâ tabağının kenarında bir sinek görür... Edepsiz ve şımarık bir kadın olan Leylâ lokantayı ayağa kaldırır... Bu sineği tabağa kim koymuştur?... Tabakları kim yıkamaktadır?... Mecnun'u çağırırlar. Mecnun inkâr eder... Fakat Leylâ Mecnun'un suratına bir tokat atar... Mecnun, herkesin içinde izzeti nefsinin yıkıldığını görünce bozulur ve orayı dağıtır... Çıldırmıştır... Çünkü Leylâ'nın yüzüğü şakağına gelmiştir... Mecnun'u tımarhaneye yatırırlar... Leylâ yaptığı işten pişman olmuştur. Ayrıca Mecnun'u da sevmektedir... Gizli gizli tımarhaneye gider ve iki âşık sevişirler... Leylâ'nın Mecnun'dan bir çocuğu olacaktır. Kays bunu duyar ve adamlarına Mecnun'u öldürmelerini söyler... Doktor kılığına giren adamlar Mecnun'u yakalayıp çöle götürürler. Kuma gömüp yüzüne gözüne bal sürerler... Karıncalar Mecnun'u yiyecektir... O sırada Leylâ da hâmile bir vaziyette yürüye yürüye çöle doğru yola çıkmıştır... Açlık ve gebelik Leylâ'yı perişan etmiştir... Bu hazin tablo çok acıklıdır... Mecnun, Leylâ diye sayıklamaktadır... Nihayet Leylâ geldiği zaman Mecnun'u karıncaların yediğini görür... O da oraya çöker... Karıncalar onu da yer... İki sevgilinin mezarı hâlâ oradadır... Fakat şimdi oraya düşüncesiz biri lokanta açmıştır... Tarihteki bu büyük aşklara neden hürmet etmiyoruz?... Saat iki oldu neden gitmiyoruz?...

ROMEO İLE JÜLİET

Bu aşkın Şekspir tarafından anlatılanı yalandır... Çünkü hakikat öyle değil şöyle olmuştur: Romeo, Viyana'da bir kemancının oğludur ve babası gibi keman yapmaktadır. İçli ve hassas bir bünyeye sahip olan Romeo aynı zamanda sara illetine musahiptir... Bir gün babası çok antika bir keman yapar ve bu kemanı Paris'te meşhur kemancı Haydar Telgezer'e götürmesini oğlu Romeo'ya söyler. Romeo trene biner ve ilk defa çıktığı bu uzun yolculuğa heyecanlı olarak başlar... Tren tenhadır... Vakit sabahtır... Hava soğuktur... Romeo fakir olduğu için restorana gidemez ve babasının koyduğu kuru köfte ve soğanla kayıntı etmeye kalkar... Fakat yemek çıkınını köpekler kapmıştır... Aç kalan genç kemancı hazin hazin keman çalmaya başlar... Restoranda yemek yemekte olan ve babasıyla Paris'e müzik tahsiline giden Jüliet keman sesini duyunca mestolur... Babasına bu kemancıyı buldurmasını ve lokantalı vagona çağırtmasını söyler... Uşak Edvard hemen gidip Romeo'ya bu isteği bildirir... Zaten aç olan Romeo bedava kayıntı lâfını duyunca kemanı kaptığı gibi dâvete iştirak eder... İki genç bir anda biribirine âşık olurlar... Romeo kemanla hem dokunaklı parçalar çalar, hem de kayıntısını atar... Bu arada bir kaç bardak da şarap içmiş olan Romeo, Jüliet'i babasından ister... Mösyö Mayer buna sinirlenir ve: «Senin gibi bir kemancı parçası nasıl oluyor da benim gibi asîl ve basil bir adamın kızını istiyor?...» der. Romeo izzeti nefsine vurulan bu darbeyle yıkılır... Hemen yanında bulunan zehiri hem kendisinin hem Jüliet'in bardağına gizlice boşaltır... Böylece iki sevgili kısa bir zamanda ölürler... Mösyö Mayer yaptığına pişman olmadığı gibi Romeo'nun antika kemanını Paris'te bir milyon franga satar...

Şimdi Romeo ile Jüliet'in mezarları Viyana ile Münih arasında bir yerdedir... Fakat oradan da otoban geçtiği için sadece isimlerini yazan bir tabelâ vardır...

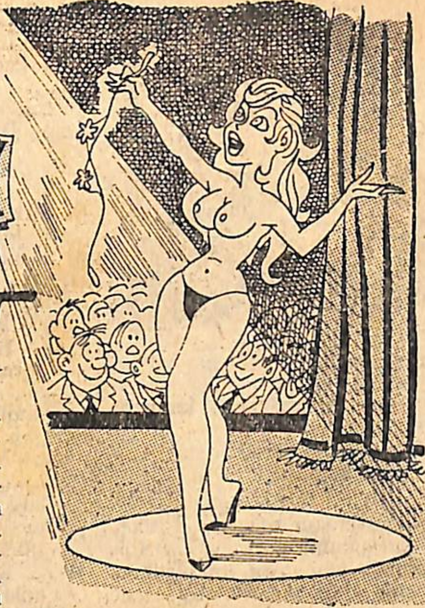
Suavi SÜALP

Yazısız

Sarışın Magda

L. Massiera'dan
Süheylâ AYKUT

BİR iş gezisi nedeniyle gittiğim Münih'te ona rastlamıştım. Alman ajanlarıyla ortaklaşa düzenlediğimiz gümrük işlemlerine ilişkin yorucu toplantıdan çıktığımda, yolumun üzerindeki mağaza vitrinlerini seyrederek yürürken bakışlarım takılmıştı ona. Saçlarını Sylvie Vartan stili taramış bu genç kadının gözlerinde ciddi bir anlam vardı. Dar, flânel tayyörünün içindeki vücudun çıplak güzelliğini tahmin etmek, hiç de güç bir şey değildi.

Adımlarındaki hıza bakılırsa, acelesi var gibiydi. Elimde olmadan izlemeye başlamıştım. Yolun kısmen tenhalaşan bir yerinde yanına sokulup, Almanca:

— Münih'e yolu düşen bir Fransız'a arkadaşlık etmek lütfunda bulunur musunuz, dedim.

Adımlarını yavaşlatmanın gereğini duymadan hayret dolu bakışlarını üzerimde şöyle bir gezdirip, yoluna devam etti.

— Küçük bir aperatif almak da istemez miydiniz?

Bu kez durdu ve sert bir sesle:

— Boşuna yorulmayınız, dedi. Ciddi bir kadınım ve her önüme gelenle içki masasına oturmam möşyö!

Yapacak iş yoktu. Boynumu büktüm, bıraktım peşini. Ama çok üzgündüm. Zira bu ciddi sarışından fazlasıyla hoşlanmıştım.

Ertesi gün bir gazinonun terasında kahvemi içiyordum ki, dar flânel tayyörlü ciddi sarışının yanımdan geçerek az ilerimde bulunan bir masaya oturduğunu gördüm. Garsona bir kahve ısmarladıktan sonra çantasını açtı, çıkardığı sigarayı dudaklarına sıkıştırdı. Kibrit ararken çakmağımı ateşleyerek önünde eğildim. Tanıdı beni. Bakışlarında bir hayret vardı. Gülümseyerek:

— Mersi, dedi.

— Bugün, dünden daha iyisiniz, diye gülümsedim.

— Belki... Ama bu bir şey değiştirmez. Önceden de söylediğim gibi, ciddi bir kadınım ben.

Aramızdaki buzların erimesinden yararlanıp çöktüm masasına. Kahvelerimizi içerken sohbeti koyulaştırdık. Yirmiiki yaşındaydı.

— Evli misiniz?

— Tabii... Üstelik anneyim de...

Fazlasını sormaya cesaret edemediğimden, günlük konulara döndüm. Saatine baktı ve birden çantasını açıp içtiği kahvenin parasını fincanın yanına bırakarak ayağa kalktı:

— Gitmem gerek. İşime geç kalmamalıyım.

Demek çalışıyordu! Demek gerçekten ciddi bir kadındı! Aksıntı olmadım. Gitti.

Bütün hafta boyunca onu aynı saatte, aynı yerde gördüm. Artık varlığımdan sıkılmıyor, kafa dengi iki arkadaş gibi yanyana oturarak dakikalarca konuşuyorduk. Ama bazı şeylerin kendinde kalmasını istiyordu nedense... Gizlediği bazı şeyler vardı. Çalıştığı iş ile oturduğu yeri bir türlü söylemiyordu. Kesinlikle bildiğim son derece düzenli olduğu ve hep aynı saatte gazinodan çıktığıydı.

Almanya'da kalma sürem sona ermek üzereydi. Bu güzel kadını bir kerecik olsun öpmeden Münih'ten ayrılacağım için gerçekten üzgündüm. Onu unutmaktan başka çarem kalmamıştı. Hiç değilse son geceni biraz renkli geçirmek amacıyla striptizleriyle ün yapmış bir kabareye gittim. Projektörler altında sanatla seksi bir araya getirmesini başaran birçok kız seyrettim.

Son numaraya gelmişti sıra. Takdimcinin, «Sarışın Magda» demesinden sonra trompetlerin eşliğinde sahneye çıkan kız aklımı başımdan aldı! Tüller içindeki bu sarışın, benim sarışınımdı! Müziğin ritmine uyarak üstündekileri birer birer atan ve sonunda çırılçıplak kalan kadın, benim ciddi sarışınımdı!

Az sonra garsonlardan birini çağırarak, Magda'yla özel olarak buluşmak istediğimi söyledim. Ücreti ayrıymış. Ödedim, başka bir odanın yolunu gösterdiler. Çeyrek saat sonra da, Magda güzel bir kokteyl elbisesinin içinde yanıma geldi.

— Demek evli, hattâ anne olan ciddi kadın sizsiniz, dedim.

Güldü:

— Bunların hiçbiri ben değilim.

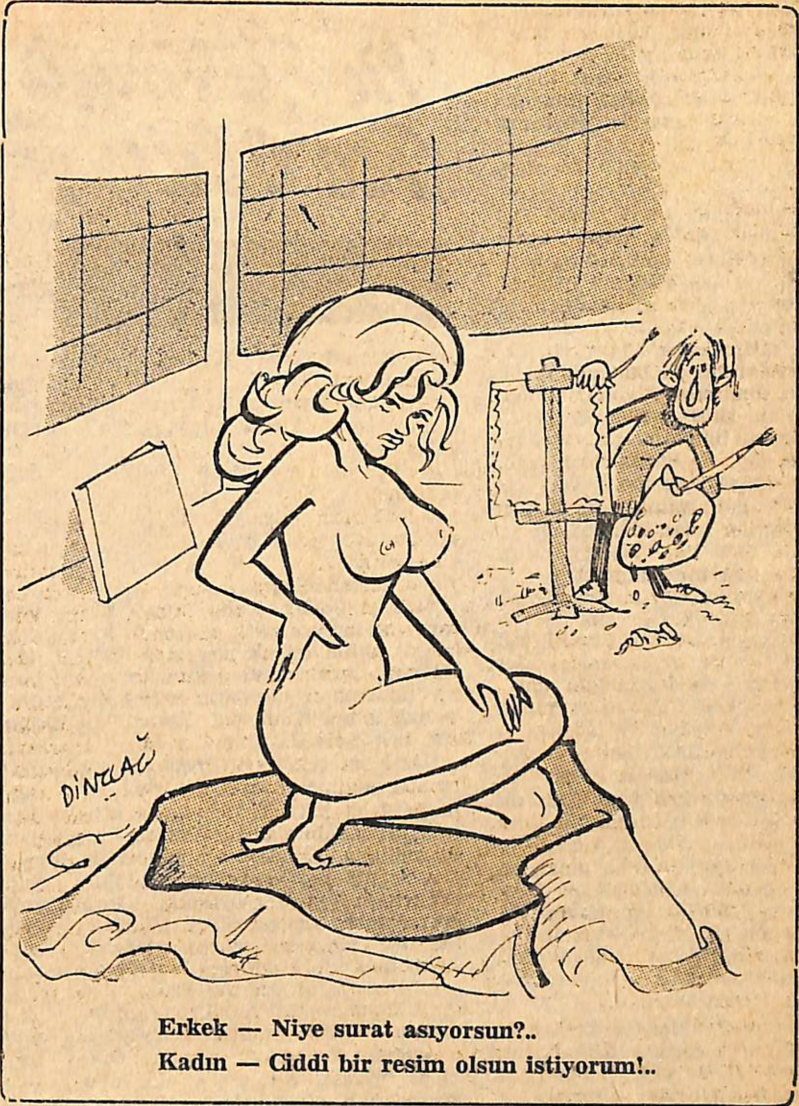
— Peki, neden böyle bir yalana başvurmanın gereğini duydunuz?

— Peşime takılan her erkeğe doğruyu söyleyecek olsam, gösterilerime seyirciyi, içinde bulunduğumuz şu odaya yüksek fiyat ödeyen özel ziyaretçiyi nereden bulacağım?

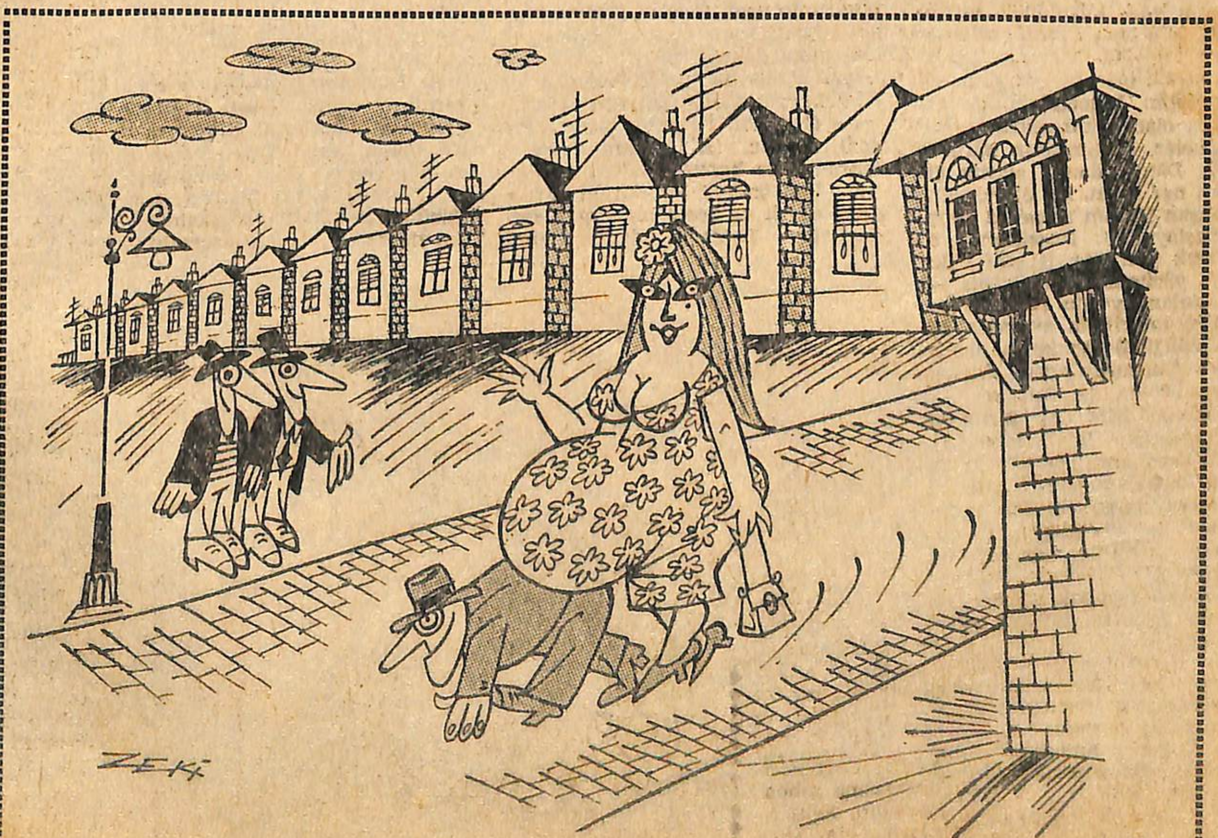
Haklıydı. Viskilerimizi içtik, harikulâde bir gecenin yorgunluğuyla kendimizden geçtik! Hiç kuşkusuz rastladığım kadınların en sevimlisi, en güzel sevişeniydi Magda.

Sabah odasından çıkarken masasının üstüne bıraktığım dolgunca ücreti geri çevirerek:

— İstemem, dedi. Benden çok hoşlandığını biliyorum. Ben de senden hoşlandım. Aşka yakın bir duygu bu. Yeter ki hafif bir kadın gözüyle bakma, Münih'te Magda isimli çok ciddi bir kadın tanıdığın inancını ömrün boyunca sakla!

Erkek — Niye surat asıyorsun?..
Kadın — Ciddi bir resim olsun istiyorum!..

— Eeee.. hayat müşterektir arkadaş!

Ne İstemişti, Ne Oldu?

Nurettin TÜRKER

YİRMİ yıl dirsek çürütmüş, sınıflar atlamış, kurslara, seminerlere katılmış, bilgi ve görgüsünü artırmak için yurt dışına gönderilmiş, konferanslar dinlemiş ve daha birçok «miş» lerden sonra büyük bir şirketin «yeni buluşlar» servisine bileğinin hakkı ile atanmıştı.

Kimya dalında derin bilgili ve kırk yaşında olan bu bayan, «gündönümü» çağında, insanî duyguiarına önem vermek zorunda kaldı...

Ne yapmıştı bu zamana kadar? Kitap, okumak, deney... deney... Bir gün olsun kadın olduğunu, kadınca arzularının da bulunabileceğini neden unutmaya alışmıştı? Doktor, haplar, sinir krizleri... Hepsinin nedenini biliyordu ama, tedavi oluyorum diye de teselli buluyordu. Evet, iç dünyasında kendisi ve örtüsü gizli, hatırlanması dahi korkunç ürpertiler salan bomboş, aç bir yer vardı. Bile bile kazılan, kendi elleriyle açılan bir çukur.

O gece karar verdi; burada tutsak olan «dişi» kalbini kurtarıp, azat edecek ve yaşamayı öğretecekti. Fakat, basit bir öç alma olmayacaktı bu. Yıllardır ona kadınlığını unutturan, kadınca duygularını yalnız bırakan tüm erkeklerden intikam alırcasına plânlayacaktı her şeyi. Çilliyse, çirkinse... Bunları görmeyen, küçümsemeyen erkek göze sahip olmak çok mu zavallı edecekti onları? Oysa ki, kendisinin de eti, kemiği, sinirleri vardı. Damarlarına dolan ve beynini alt-üst eden delikanı tanıyordu o da. Yatağını, yorganını tekmelediği, diş fırçalarını kemirdiği, yastıkları parça parça ettiği akşamlar... Sorular, sorular birikiyordu ve cevaplar... cevaplar...

«Bir kişinin kendini tanıması, kurtuluşu getirecek çareden daha önemli değil midir? Ve çare, bu tanımın doğruluğu kadar ortaya çıkmaz mı?» Okuduğu bu cümlelerle kararını daha da perçinledi. Çalışma odasına geçti, çalışmaya başladı.

İnsan... Hücre, kromozom, gen... Dezokseribonükleik asit ve vitaminler... Bulacaktı; ne bahasına olursa olsun çalışıp elde edecekti o gücü...

Günlerce erkenden kapanıp saatler tüketti bu yolda...

Kobaylar, kediler, köpekler, tavşanlar sırasını savdı ve deneyi aktarma sırası insanlara, daha doğrusu erkeklere geldi. Sihirli şişeyi elinde tutup yola koyulduğu sabah, kafasında, hep tatlı esintili, adımlarını koşturan düşünceler doluydu: «Artık kudretli olan benim. Arzu ettiğim, seçtiğim, beğendiğim her erkek teslim olacak karşımda. O burun bükmeler, küçümseyen küfürlü bakışlar... Damla damla acısını çıkartacaktı her şeyin. İlk olarak emrinde çalışan Karam adındaki gençten işe başlayacaktı. Bacaklarına, eteğinin açık yerlerine it gibi bakıyordu da yüzünde en ufak bir tebessüm canlanmıyordu. Kaç kez raflardan ilâç indirirken aşağıdan kaçamak süzdüğünü yakalamış, olanca hakareti yut'urmuştu ama... Cesaret de vermişti para da. Karam... İlk kurban sensin. Seni öyle kırım kırım kıvrandırıp, inleteceğim ki... Karşında durumunu izlemek şu kadar yıllık ıstırabımın en büyük yükünü hemen kaldıracak. Hazır ol, geliyorum. Bacaklarıma nasıl deli gibi baktıysan yüzüme de öyle bakacaksın.»

«Yeni buluşlar» yazılı kapıdan girdi, Karam'ı çağırdı, iki çay söyledi...

* * *

İlâçlı çayı içen Karam, on dakika sonra elindeki işi bırakıp bir şeyler konuşmaya başladı:

«— Ablacığım... hım hım... Muhterem abla... Şu merdivene çıksan da, hem hem...»

«— Niye çıkacak mışım oraya?»

«— Canım abla be, çık sen, çık... Ben ben, var ya... Anladın mı, sen sen...»

«— Karam efendi, Karam efendi. Kendine gel...»

«— Yanındayım abla, buyur, emret... Ağzın da koksa, burnun da aksa...»

«— Çek elini eteğimden. Şimdi burada...»

«— Hemen ablacığım, emret dedik ya. Kolundan belin...»

«— Bırak...»

«— Saçından sırtın...»

Yere yıkıldılar. Karşı koyup Karam'ı sızlandıracaktı sözde. «İnce, hassas kalbli olmak ne kötü» dedi. «Karam'ı üzmek istemedim. Sonra, bu kararımı uygulayacak kadar hazırlıklı olmadığımı da öğrendim. Eh, pek fena da olmadı.»

İlâcın bu şekilde kudretini ispatlaması, kadınca arzularına yeni yeni perdeler açtı. Tarihin ünlü kişileri... Hepsinin gizli bir kudreti vardı mutlaka. Elindeki bu kudret de ona seçtiği her yerde bir üstünlük sağlamaya yeterdi. Öyleyse... Önce çevresinden başlayabilirdi. Müdür... Müdürü elde etmek çocuk oyuncağı sayılırdı artık. Müdüre hükmederek tüm personelin üzerine gizli bulut gibi kapanacaktı. Müdürün «onsekizden yukarısı yaramaz» diye konuştuğunu söyledikleri zaman... Gülmeye başladı. Kaç sekiz olduğunu görecekti o. Hele hele...

* * *

Müdür, randevusuna elinde kahve tepsisi ile gelen bir memuruna ilk kez raslıyor olmalıydı. Baktı ki karşısındaki muhterem tanıdığı bir bayan, fazla üzerinde durmadı, ikram ettiği kahveyi yudumladı...

Bir dosya üzerinde konuşmaya geçtiler. Müdür bir ara zorlukla nefes aldı, elinde olmadan «ahh» çekti. Bu ilk işaret demekti. «Ah» tan sonra el hareketleri geliyordu. Ama, nedense ayağa fırlayıp iki kez kapıya gidip geldi müdür, yüzüne baygın baygın baktı «çok güzel» deyip koltuğuna çöktü.

«Güzel olan ne idi? Kendisiydi tabii.» Baygın gülümsedi müdürüne.

«— Gerekeni hemen yapmalıyım» dedi, müdür. Bir düğmeye bastı, sekreteri ile konuştu:

«— Çok önemli bir durum var...» dedi. «Gizli ve acele bir rapor yazdıracağım. Toplantı odamızın özel bölümü uygundur. Şimdi her işi bırakın, derhal...»

Sonra yine kalktı, geçit kapısını açtı ve girerken ona:

«— Yarın yine bana uğrayın...» deyip kapıyı kapattı.

* * *

Uyku uyuyamadı o gece. «İntikamım... İntikamım korkunç olmalı» diye sayıklıyordu. Şu müdürünün atlatmasına öyle bir karşılık verecekti ki... Sabahleyin şirketin yönetim kurulu başkanını evinde buldu, telefonla bir randevu koparttı. Şakır şakır oynayabilirdi artık. O müdür olacak «Küt Burun» görecekti gününü. Sekreteri ile ha?

Başkan, iri göbeğini koltuğu ile masasının arasına göre ayarlarken odasına girmiş oldu ve karşısında bir kadın gören adam, elinde olmadan ak saçlarını parmaklarıyla fırçaladı. «Yeni buluşlar» servisi ile ilgili bazı bilgiler verdi, dereden tepeden konuşmaya geçtiler. Kahveler gelince ayağa fırladı kadın, müdürüne yaptığı gibi ilâcını ekip eliyle kahveyi Başkan'ına da sundu. Adamın çoktan beri böyle bir konuşmaya hasret kaldığı her halinden belli oluyordu. İyi dilekler, nazik espriler, kalın dudaklarının tik'li mimikleri... On dakika çabucak geçiverdi. Başkan kızardı, terledi ve birden telefona atıldı, numaraları çevirdi:

«— Aloo, karıcığım sen misin? Ne diyorsun? Önemli tabiî, durup dururken niye arayayım değil mi? Kim var dedin? Yahu, rica ederim boşalt evi, ben geleceğim. Niye sinirleniyorsun? Sen gel öyleyse. Ne yaparsan yap, mutlaka gel... Yahu, ne olabilir. Sen ve ben... Affedersiniz... İki yıldır burama gelen şey var ya, hah işte, iyiyim vallahi... Bak bak... Uykuda falan değilim ve bekliyorum hayatım. Ah be, öperim seni, öptüm bile hadi...»

Ahizeyi bırakıp, konuğuna döndü başkan:

«— Karımın... karımın çok hakkı vardır üzerimde. Nasıl öderim? Ödeyemem iyiliklerini. Karım ve siz... Ne demek yâni? Neden böyle geldi dilimin ucuna? Ha, siz haklısınız tabiî. Yalnız, karım hemen gelmeli. Çünkü, siz şimdi gideceksiniz ve o da giderse... Neler saçmalıyorum ben? Ne giderse diyeceksiniz? Gideceğe benzemiyor... sunuz. Kalkmayın hemen, ben demek istiyordum ki...»

Başkan'ı kaderi ile başbaşa bırakıp, çarptı kapıyı, kaçtı odadan...

* * *

Şirketin yarıdan fazla hisse senedini elinde bulunduran Sarkım beyin odasına hışımla girdi. Sarkım bey, şirketinden iş konuşması için gelen bir kadını bekliyordu ama, böyle ve böylesine değil.

«— Kahve...» dedi, kadın. «İkimize birer kahve söyleyin.»

İş adamları samimiyete bayılır; Sarkım bey de öyle anladı bu teklifi ve kahveleri söyledi. İlâç tam yerinde kondu fincana ve Sarkım bey içti...

Süre dolup, işaretin «çakma» kıvamı gelince, yönetim kurulu başkanı gibi Sarkım bey de telefona sarıldı. Kadın, aynı âkıbete uğradığını anlayınca yıkıldı, gözleri karardı, kendinden geçer gibi oldu. Fakat, Sarkım bey onu görecek halde değildi:

«— Doktorcuğum, aloo... Birden hastalandım. Yoo, ilâcım, perhizim hepsi tamam. Gut sancısı... Sanki üç kilo havyarı yemiş gibi... Ellerimin, ayaklarımın parmakları kopuyor, dayanamıyorum. Lûtfen, lûtfen...»

Eve nasıl geldi, kim getirdi, yatağına nasıl yatabildi? İki gün aç, perişan bir halde kaldı öyle, kimselere görünmedi.

* * *

Daire kapısının zili dakikalardan beri çınlıyordu. Gelen kimse, arada bir dayanamayıp yumruğu da basıyordu. Boşalması için bir sebep bulmuştu belki de. Aç karnına da olsa avazı çıktığı kadar bağırmak niyeti ile kapıyı açtı. Karşısında şirketin genel sekreteri Yarkın bey:

«— Şirketten... Özel bir iş için bekleniyorsunuz...»

Tahmin etti. Kovulduğunu bildireceklerdi.

«— Çağırıp da söylemelerine gerek yok...» dedi. «İstifa dilekçemi göndereceğim.»

Yarkın bey, anlattı ki «dâvet» bu yüzden değil. «Önemli, çok önemli» diye ısrar ediyordu. Hattâ, hazırlanıncaya kadar bekleyebilirlermiş.

«Merak» dürtüsü galip geldi, yarım saat sonra kapının önünde duran otomobile atladı ve Şirket binasına geldi.

«Girilmez» yazılı kapı açılınca içerde kimleri görsün... Müdür, Yönetim Kurulu Başkanı, en büyük hisse sahibi Sarkım bey... Kendisini ayakta karşılamalarına bir anlam veremedi. Niye ellerini oğuşturup duruyorlardı acaba?

«— Kahve mi içeceğiz?» dedi, yüksek sesle.

Üçü de kahkahayı bastılar. Yönetim Kurulu Başkanı toparlandı, konuştu:

«— Kazandınız hamfendi...» dedi. «Bulduğunuz ilâç Şirketimize milyonlar kazandırabilecek değerdedir. Üçümüz de kahvelerinizin tadını biliyoruz. Şimdi karar sizin. Şartlarınız?...»

Bu kez kahkahayı o bastı. Hem öyle bir hıçkırık tutturdu ki, gülerken ağlamanın bundan güzel örneği olamazdı. Şartları soruluyordu, cevap bekleniyordu kendisinden. O ne istemişti? Kaç gündür yatakta... Çiğ çiğ yiyecek kadar kin duyduğu şu üç erkek... Kararını verdi: «İlâcın sağladığı kârın yarısı» dedi.

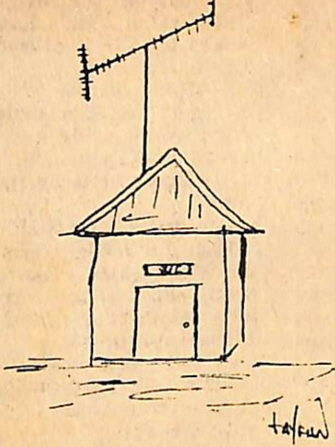
Gözgöze bakışlardan sonra «kabul ediyoruz» dediler üçü de. Kahveler içilirken herkesten önce kalktı, odayı terketti. Gitti, Karam efendiyi buldu, dışarıya birlikte çıktılar...

Nurettin TÜRKER

— Doğu'da sağlık evleri ağıl oldu. —

Sizin için

(Tayfun DÜZELTİCİ)
Tuvalet ücretlidir!

KÜÇÜK DAMAT

Nisan başlarında kardeşimin sünnet düğününü yapmıştık. Yenildi, içildi ve oynandı. Sıra sünnet işine gelmişti. Yatak süslenmiş, düzgün bir vaziyette duruyordu.

Sünnet etmek için kardeşimi getirip oturttular, tam kesecekleri sırada hemen lâfı ortaya attı:

— Ya âbi, her şey hazır ama bizim şu gelin olacak kız niye gelmedi?... dediğinde bütün komşular gülerek kendisini alkışladılar.

Hikmet ÇELİK
Plevne Mh. No: 138
Altındağ/ANKARA

BİLİR MİSİN?

Bilir misin?
Bülbülün niçin
Gülü aradığını
Her zaman.
Bilir misin?
Niçin her an
Güneşe doğru baktığını
Bazı çiçeklerin.
Bilir misin?
Neden beklediğini
Nergisin
Su kenarlarında.
Bilir misin?
Okyanusun ortasındaki
Bir kazazedenin
Bir gemiyi nasıl beklediğini.
Ve yine bilir misin?
Mecnun'un
Leylâ'sını nasıl beklediğini.
O halde bilirsin benim halimi de.

MUSA YILDIZ
Fatih Mah. Nilüfer So. No. 29/E
SAMSUN

YENİ ATASÖZLERİ

Ağaç yaş iken kesilir. (Kaçakçı)
Atın ölümü arpadan olsun. (Biracı)
At jokeyin, kılıç eskrimcinindir. (Sporcu)
Cahile söz anlatmak, pireye değnek atlatmaktan zordur. (Yok deve)
Çekirge bir sıçrar, iki sıçrar, üçüncüde üç adım atlama rekorunu kırar. (Antrenör)
Elmanın iyisini kurt yer. (Manav)
İğneyi parmağına, çuvaldızı yorgana batırma. (Yorgancı Yorgo)
İki karpuz bir koltuğa sığar. (Koltukçu)
İsteyenin bir yüzü kara, vermeyenin iki gözü mosmor. (Alacaklı)
Kedi ciğere uzanamayınca: «Sahi bugün oruçluydum» der. (Kasap)
Keskin sirkenin mideye zararı dokunur. (Lokman Hekim)
Politikacıya «Ensen niye kalın?» diye sormuşlar. «Kendi ensemi kendim yaparım da ondan» demiş. (Politika kurdu)
Taşıma yel ile değirmen dönmez. (Yeldeğirmeni)
Tavuğa göre, solucan daima haksızdır. Bana göre ise, tavuk. (Tilki)
Yangına yelpaze ile gidilmez. (Vantilâtör)
Yazın çalan kışın enselenir. (Polis)

Server OSMAN
Selimiye Mah. Taşocak Cad. Dik Sok. No: 11, kat: 3 — ORDU

Yazısız

(S. Ali GÖNEL)
Başçavuş Sok. No: 126 — Küçükesat/ANKARA

TERS CEVAP

Mahallemizde genç yaşında feleğin tokadını yemiş, fakat her şeye rağmen kadere boyun eğmemiş, herkes tarafından sevilip sayılan, yalnız modern dünya görüşlerine intibak edememiş dar görüşlü aynı zamanda da saf bir kadın vardı.

Bu talihsiz kadıncağız kimsesiz olduğu için, kendi ihtiyaçlarını kendisi karşılamak zorundaydı.

Bir gün yol kenarında sohbet edişimiz bu kadının pazar dönüşüne tesadüf etmişti. Aramızdan bir arkadaş muziplik olsun diye:

— Teyzeciğim, bugün pazar yolculuğunu her halde dolmuşla yapmışsınızdır, deyince:

— Hayır evlâdım hayır, bindiğim araba dolmuş değildi, bomboştu, ben de çok rahat yolculuk yaptım! demesin mi...

Recep KOÇ
Şeref Efendi Sok. No: 36 — Cağaloğlu/İSTANBUL

TOPRAK REFORMU

Aziz çiftçim, efkârlanma gül gayri
Henüz ömrün biter bitmez ordayım.
Gece gündüz diyorsun ki, gel gayri
Yılan fili yutar yutmaz ordayım.
Dağlar taşlar hepsi benim derdimde
Ecir sabır bitti her bir ferdinde
Belki bir gün, kuzu ile kurdun da
Bir yuvada yatar yatmaz ordayım.
Bahar geldi Bakanlıklar anlaştı
Evet dendi ama on yılı aştı
Benden evvel niceler kanunlaştı
Balık dalda biter bitmez ordayım.
Mor dağlara kara çadır kurulur
Nerde diye her gün bin kez sorulur
Nasıl olsa bir gün karar verilir
Gölde yoğurt tutar tutmaz ordayım.

NAZİF TÜRKOĞLU
Kireç ve Tuğla Sanayii A. Ş. Bankalar Cad. No: 16/1 KAYSERİ

Yazısız

JANDARMA ÇAVUŞU

Kazaya yeni tâyin olan kaymakam, çevre köyleri ziyarete gider. Ziyaret ettikleri köylerden birinde yaşlı bir ninenin misafiri olurlar.

Yaşlı nine oldukça konuşkandır. Yemek sırasında kaymakama dönerek:

«— Oğlum, ben seni yeni görüyorum, sen ne iş yaparsın?» diye sorar.

Kaymakam da:

«— Bu kazaya yeni tâyin olan kaymakamım.» der.

Kaymakamın ne olduğunu anlamayan nine gayet tabiî olarak kaymakama döner ve:

«— A oğlum biraz daha okusaydın da jandarma çavuşu olsaydın daha iyi değil miydi?» der.

Bütün sofradakiler gülmekten kırılırlar.

Firdevs AÇIK
Saruhanlı Lisesi Memuru
Saruhanlı/MANİSA

HAYRETTİN

Hayret be Hayrettin
Her şeyin uzun senin
Adın uzun
Boyun uzun
Burnun uzun
Saçın uzun
Vallahi kardeşim
Az değil senin çektiğin.

AHMET SELÇUK İLKAN

(Nuri BİLGİN)
Politikacı — Bu tabloyu siz mi yarattınız üstadım?..
Ressam — Hayır efendim siz yarattınız!..

— Ohh, ne feci... Rüyamda beni terketmişsin karıcığım!..

(Abdullah ORHAN)
Gazi Eğitim Enstitüsü Resim Bölümü
III - A 275 — ANKARA

SİZİN İÇİN sayfasında yayımlanacak her yazı ve karikatür karşılığının bir aylık AKBABA abonesi olacağını açıklar, neşe dolu yazı ve karikatürlerinizi bekleriz değerli okurlarımız.

HALO DAYI

MUZAFFER İZGÜ

İdiris eve gitmedi, Durmuş'un yanına gitti. Hava yağışlı olduğu için belki de bugün beton işine gitmemişlerdi... İçinde tatlı bir umut, belediye tehlikesini ucuz atlatmış olmaktan duyulan tatlı bir sevinç, Durmuş'un kaldığı eve vardı.

Her adımını attıkça sarsılan tahta merdivenleri hızla çıktı, kapıyı açtı. İçerde, yorgana bürünmüş biriyle beraber, yalnız Hacı vardı. Yorganın altındaki, Hacı'nın kaynattığı fasulyenin buharı ve gazocağının ateşine rağmen yine de tir tir titriyordu.

— Ohoo, dedi Hacı, sen gelmişsen, ha yokdir ki Durmiş.

— Betona getdiler?

— Heye... Amma Allah bilir yarim galmişdir işleri, başladı yağmir, atar tane tane...

İdiris, pek o kadar üzülmedi Durmuş'un olmadığına. Hemen kapının yanına çöküverdi. Hacı sordu:

— İşe getmemişsen böğün?

— Yoo, dedi İdiris, bubamnan bi yere getdik, bizi çığırmışlar... Sona getdik inşaata, yok dedi Sarıbıyyık, ben tam isderim, dedi. Bubam galdı orda, beni de eve saldı...

Güldü Hacı:

— Sen de dosdogru burya, çünkü vardır Haci'da arvat fotorafları...

Fasulye tenceresini karıştırdıktan sonra ayağa kalktı:

— İsdersin bakmak?

Sırıttı İdiris:

— Heç isdemez... Hasdaya döşek soruyon sanki...

Yorganın altındaki kımıldadı:

— Su! diye inledi...

Hacı, yerde yatan hastadan yana ters ters baktı:

— Ula çocik, dedi, içdin bi desdi su, der hâlâ su su, garnında abünü. nük vardır nedir?

Tasa testiden su doldurdu, uzattı hastaya... Kıpkırmızıydı hastanın yüzü. Belli ki ateşi hayli yüksekti.

— Al da iç, dedi...

Hasta, tası iki yudumda başına dikti, inleyerek tekrar kovdu başını kara kara pamukları çıkmış pis yastığın üzerine. Hacı:

— Hasdelenmiş, dedi İdiris'e bakarak. Hemşerileri getmişdir memlekata, bu getmemişdir, sankime poh vardır gış güni Isdanbıl'da... Şindi de burda tir tir titrer. Ne poh yen ki... Haci'nin başına gazep... Haci su ver, Haci golumdan dut, kenefe gedem... Haci çorba gaynat... Haci Haci, Haci sanki babasının ogli...

İnledi yine hasta, bir şeyler sayıkladı. Ama ne dediği anlaşılmadı.

Hacı, yanındaki döşeğin altından içinde çıplak kadın resimleri olan zarfı çıkardı, İdiris'e uzattı:

— Amma, dedi, elli guriş... Başgası olsa bi liredir amma, seni sevdim ogil, elli guriş...

İdiris, cebinden iki tane yirmibeşlik çıkardı, uzattı Hacı'ya. Hacı, paraları, koynundan çıkardığı bir kesenin içine attı. İdiris, hastanın baş ucuna oturdu ve resimlere bakmaya başladı...

Çevirdikçe fotoğrafları İdiris'in gözleri açılıyordu. Tâ içinden içinden bir yerlerin koptuğunu hissediyordu. Buraya geleli, Mihrican tamamen çıkmıştı aklından. Şimdi aklında hep, kısa etekli kızlar, yürürlerken titreyen bacaklar, küçücük ağızlar, boyalı gözler, incecik beller vardı. İşte şimdi, o küçücük ağızlar, titreyen bacaklar, boyalı gözler, soyunmuşlar, karşısında çırılçıplak duruyorlardı. Hele şu göğüsleri büyük, kalçası geniş kadın, bir türlü elinden bırakamıyordu onu...

Hacı:

— Gözeldir ogil? diye sordu.

İdiris sırıttı, hasta inledi, bir şeyler sayıkladı yine.

— Eee, dedi Hacı, bizim vazfedir, hasde bakmak, esbap yekamak, ona buna yimek bişirmek... Haci de böyle işde, ondan beş guriş, ötekinden on guriş, geçinip geder...

İdiris'e sordu:

— Çocik, şarap vardır, içen mi?

İdiris'in başı zaten dönmüştü resimlere bakarken, önce başını salladı, istemem anlamında, sonra:

— Bi bardak, dedi.

Hacı, koynundan uzun bir ip çıkardı, ipin ucundaki anahtarı, yandaki eski tahta dolabın kilidinin içine soktu, bir şarap şişesi çıkardı oradan. Tıpasını açtı, çay bardağını doldurdu, uzattı İdiris'e:

— Elli guriş, dedi...

İdiris, elini attı cebine, bir ikibuçukluk çıkardı, Hacı'ya uzattı. Hacı tekrar koynuna el attı, para kesesini çıkardı, attı ikibuçukluğu içine, iki lira verdi İdiris'e:

— İç, dedi...

İdiris şarabı dikti kafaya... Dışarda yağmur hızını artırmıştı. Oluklardan şakır şakır sular dökülüyordu... Hasta tekrar:

— Su! diye inledi...

Hacı:

— Öff be, dedi, su su su, Haci sanki burda degirman oligi...

Kalktı, şaraplı çay bardağını suyla doldurdu, dürttü hastayı:

— Al da iç! dedi...

Hasta, gözleri kapalı uzandı bardağa, bir yudumda dikti ufacık bardağı kafasına, gözlerini açmaya çalıştı, açamadı, tekrar vurdu kafasını yastığa:

— Anem anem, oy aneeem! dedi titreyerek...

Hacı, bardak elinde, tekrar sordu İdiris'e:

— Doldursun Haci emmisi bi bardak daha?

— Heye, dedi İdiris.

— Elli guriş, dedi Hacı... Doldurdu uzattı:

— İç, topak topak et ola oglime...

Elli kuruş attı yine kesesinin içine. Sonra:

— Sana fasılya gosun Haci emmisi?

Başını salladı İdiris... Hacı, rafın üzerinden yer yer sırı dökülmüş bir çinko sahan aldı, içine kaynayan fasulyeden bir kaç kaşık koydu. İdiris'e uzatırken:

— Bi lire, dedi...

İdiris, bir lira uzattı Hacı'ya... Hacı, kesesine bir lirayı attı, kesenin ağzını kapamadan:

— Ekmek de isder Haci emmisinden?

— Heye, dedi İdiris...

Hacı, bir naylon torbanın içinden bir bütün ekmek çıkardı, ortadan kesti, çok tarafını tekrar torbanın içine koyduktan sonra, az tarafını İdiris'e uzattı:

— Elli guriş, dedi...

İdiris, elli kuruş daha uzattı Hacı'ya... Hacı sordu:

— Sovan?

Başını salladı İdiris... Hacı, bir mukavva kutunun içinden iri bir baş soğan alıp İdiris'e uzattı:

— Yirmibeş guriş, dedi...

İdiris, bir beşlik uzattı Hacı'ya. Hacı, parayı bozmaya çalışırken; dedi:

— Dursun bu beş lire Haci emmisinde, goysun ona bardak bardak şarap?

Başını salladı İdiris... Ondan sonra Hacı, beş lirayı namusluca hak etmek için, İdiris bardağı her boşalttığında, doldurup önüne sürdü... Beşinci bardaktan sonra, İdiris iyice sarhoş olduğu için, şişenin dibindeki şarabı tekrar dolabın içine koydu. Yanaştı İdiris'in yanına:

— Haci emmisi çok sevmişdir bu çocigi, dedi... Sonra, İdiris'in elinde tuttuğu resimdeki kadını göstererek:

— Olmalıydı böyle bi dene arvat, Haci emmisi, hadi demeliydi bu çocige, ver elli kâat senin ossun... Biliyon mu sen, o işi de yapdı gençliğinde Haci emmisi, bakma şindi eh. diyarladı Haci, burda işçilerin yamacısı, aşçısı oldi... Amma şükir Allaha, geçinip geder Haci...

Hasta tekrar:

— Su! diye inledi...

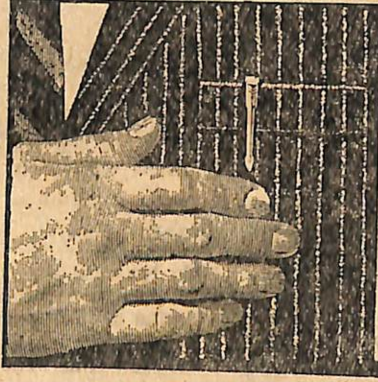
— Eh, dedi, dayanamaz Haci, versin şuna bi bardak daha hele... Yokdir cebinde bi gurişi, gelsin hele çocikler, ben diyecek, götürün bunu ya yatırın hasdahaneye, ya da salın ki melmekâta, orda öle... Yazzıkdır, bu da Allahın gulu... Haci ne poh yiye, yoh ki Haci'nin para bangasi, yidire, içire... Şindi isdemez bunun cani guri fasulye... İsdersen veresin bi yüz elli guriş daha, bubayın hayrine versin Haci buna da bi guri fasulye?...

İdiris, cebinden bir beşlik daha çıkardı attı Hacı'ya. Hacı, beşliği hemen kesesinin içine koydu:

— Alsın Haci emmisi geri galanıynan bu garibe bi ilâç?

Başını salladı İdiris... Hacı, hastanın yanına yaklaştı:

(Devamı var)

23

İftiharla taşıyacağınız bir dolma kalem

Parker 45 dolma kalemini süsleyen "ok"lu çengel * Parker markasının timsalidir.

Parker 45 kalemlerinde, markasına has kalite, zerafet ve sağlamlığı muhakkak takdir edeceksiniz.

* Tescil edilmiştir.

Çelik uçlu TL. 52.- Altın uçlu TL. 75.-

PARKER 45

(İlâncılık : 9050 — 146)

ALGO

Ağrılarda ve GRİP'te

Lokman

ALGO

(Ajans Tek: 72/282 — 147)

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ : Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası

İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer Caddesi No: 8-10, Daire: 3, İstanbul Telefon: 22 18 11

Fiyatı: 150 kuruş.

İLÂN FİYATI: Kapak içi, santimi 35 lira, iç sayfalar 45 lira.

«ARANIYOR» Yarışmasında kazananlar :

(Baştarafı 9. sayfada)

Dört bilenler arasında çekilen kurada 100 lira kazananlar:

Levent KEFELİ — Ulus/ANKARA
Sezai ŞEN — Beşevler/ANKARA
Ekrem KORKMAZ — Ereğli/KONYA
Agop DONİKOĞLU — Cağaloğlu/İSTANBUL
Mustafa YILDIRIM — MERZİFON
Cafer GÜMÜŞHAN — ANKARA
Şükrü ŞAHİN — Kartal/MALTEPE
Mustafa ÖZCAN — Kale/DENİZLİ

Üç bilenler arasında çekilen kurada 75 lira kazananlar:

Necmettin SARIÇAM — Kuşadası/AYDIN
Polat ÖKTEM — Ardahan/KARS
Saffet ÜNAL — SAMSUN
İsmail ŞİMŞEK — Dinar/AFYON
Abdurrahman ÇELİK — DADAY
İsmet BOZKURT — Seyitgazi/ESKİŞEHİR
Muzaffer BEDİK — ANKARA
Murat SOLGUN — Gürçeşme/İZMİR

İki bilenler arasında çekilen kurada 50 lira kazananlar:

İskender SAĞBAŞ — BURSA
Halûk ALTAN — ZONGULDAK
Aydın ÖVÜN — Zeytinburnu/İSTANBUL
Sedat ÖZKAN — BERGAMA
Mehmet KARACA — MALATYA
Okandan ÇAĞATAY — Etimesgut/ANKARA
Orhan HAZNEDAR — ORDU
Âdil FİGEN — ÇORUM
Mazhar FISTIK — Sultanhamam/İSTANBUL
Kemal CEMİL — Şişli/İSTANBUL

Bir bilenler arasında çekilen kurada 25 lira kazananlar:

Sebahat ÖZTÜRK — BANDIRMA
Sedat DÖNMEZ — BURSA
Nazmiye SEZER — BİGA
Necdet ÖZGEYLÂN — MERSİN
Hikmet GÜNAY — Fatih/İSTANBUL
Alâaddin ÇETİN — Gazipaşa/ANTALYA
Cevdet ÇELENLİGİL — ANKARA
Mehmet SOLAK — ACIPAYAM
Tamer KÖSELER — Göztepe/İZMİR
Ali UMDU — Beşiktaş/İSTANBUL
Ali YURTSEVER — GAZİANTEP
Yılmaz ÖZDOĞAN — ÇORUM
Sedat GÖKDUMAN — Hatay/İZMİR
Metin TÜGEN — Kağızman/KARS
H. Tahsin AY — ANKARA
Aydın ÖVÜN — Zeytinburnu/İSTANBUL
Semra BALKUVAR — Karşıyaka/İZMİR
Agop DONİKOĞLU — Cağaloğlu/İSTANBUL
Ahmet TÜYSÜZOĞLU — ALMANYA
Cemile ÖZDEMİR — Yenidoğan/ANKARA

Nasıl görmüş

Duyduğu sesler üzerine kasaba alanındaki kaynaşan kalabalığa sokulan jandarma:

— Ne oluyor burada? diye sordu.

Ortalarına aldıkları yaşlı başlı, hanım hanımcık kadını işaret eden bir kaç kişi cevap verdi:

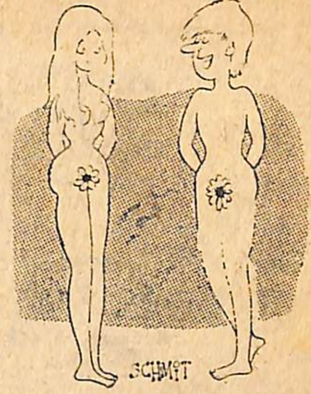
— Şu madam, gece uçan daire görmüş!

Duyduklarına inanamayan jandarma eri, bu kez kadına döndü:

— Gördüğünüzün uçan daire olduğuna emin misiniz?

Kendinden son derece emin, cevap verdi kadın:

— Tabii... Şu an sizi nasıl bütün ayrıntılarınızla karşımda görüyorsam, onları da aynen öyle gördüm bayan öğretmen!

— Çiçeklerimizden bir buket yapalım mı?..

— Yaşantıları oturmakla geçiyor: Büroda oturuyorlar, otomobilde oturuyorlar.. azıcık da bırakalım yürüsünler bâri!..

Dâvette

Son derece cimri dostlarının gecesinde aç susuz saatlerce gevezelik eden dâvetliler, birer ikişer salondan ayrılmaya başlayınca, gergin havayı yumuşatmayı düşünen ev sahibi:

— Haydi isterseniz şimendifer oyunu oynayalım, dedi.

Gecenin en aç konuğu hınç dolu bir sesle cevap verdi:

— İyi olur. İstasyon istasyon dolaşırken belki karnımızı doyuracak açık bir büfeye rastlarız!

Ödenen borç

Hasta köylüyü muayene eden doktor:

— Nefes alınız, dedi. Nefes alınız... İki nefes daha alınız, tamam. Bir şeyiniz yok. Borcunuz 20 franktır.

Ceplerini arayan köylü, güçlükle bir araya getirebildiği 10 frankı doktorun eline tutuştururken:

— Borçlu kalmayı sevmem, dedi.

Az önce aldığı dört nefesten ikisini geri verdi, kapıdan çıkarken:

— Alacak verecek kalmadı değil mi doktor bey, dedi.

Zavallı koca

Yarışmada düdüklü tencere kazanan kadın:

— Öyle sevinçliyim ki, diyerek sokuldu kocasına. Bu tencere sayesinde, bundan sonra yemeği, her zamankinden yarım saat önce hazırlamış olacağım.

Dertli dertli iç geçiren adam:

— Maalesef öyle, diye mırıldandı. O yemek diye pişirdiklerini, ben de her zamankinden yarım saat önce yemek zorunda kalacağım!

İki hasta

Alçak gönüllü bir doktordu. Konuşurken hep «Biz» terimini kullanırdı. Muayene ettiği hastasına da öyle yaptı:

— Görelim, dedi. Karnımız ağrıyor çok acı çekiyoruz. Öyleyse, ne yapmalıyız?

Hasta cevap verdi:

— Sanırım en iyisi, ikimiz birlikte bir başka doktora gitmeliyiz!

— Pssst, Karabaş! Caddelerde değiliz, buralarda avlayacağımız bıldırcın bu çeşit bıldırcınlardan değil!..

Uyarı

Yaptığı geziyi anlatan adam:

— İki gece kaldığım hanın sahibi vicdanlı biriydi, dedi. Bahçeye girdim, «Köpeğe dikkat!» yazılı bir tabelâ koymuş; yatağa girdim her tarafa «Tahtakurularına dikkat!» yazan etiketler yapmış!

Tehdit

Saatlerdir bir denizci tarafından takip edilen iki genç kızdan biri, şehrin en ıssız kesiminde ansızın durarak:

— Rica ederim biraz anlayış gösterin, diye söylendi. Görüyorsunuz, ikiye biriz. Eğer mürettebattan birini daha getirmezseniz, polisten yardım isteyeceğiz!

Kim oluyormuş

Kendini:

— Bu sıranın üzerine oturmayınız, diye uyaran adama ateş saçan gözlerle bakan kadın cevap verdi:

— Oturdum ve oturmakta devam edeceğim! Sen kim oluyorsun bakayım?

— Az önce bu sırayı boyayan yağlı boyacıyım!

Tanığa kaldıysa...

Savcının:

— Tam oniki kişi suçu işlerken sizi gördüklerini söylerken, hâlâ nasıl inkâr edebiliyorsunuz? diye bağırmasına, sanık cevap verdi:

— Fakat bay savcı, beş milyonluk bir şehirde oniki kişinin «Gördüm» demesine mi inanmalı, yoksa bir de olayı görmeyen milyonlarca insanın ifadesine mi başvurmalı?

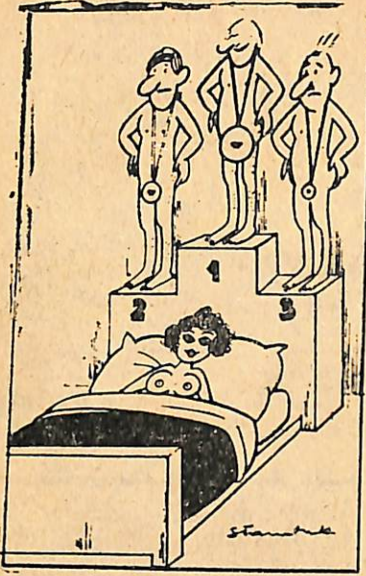

— Şansınız varmış, 23 numaralı oda boşaldı!..

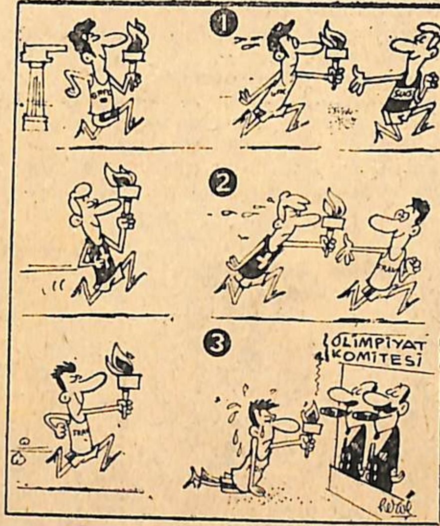

Yazısız

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

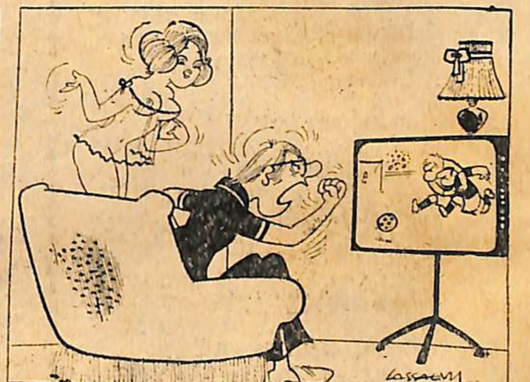
YAZISIZ

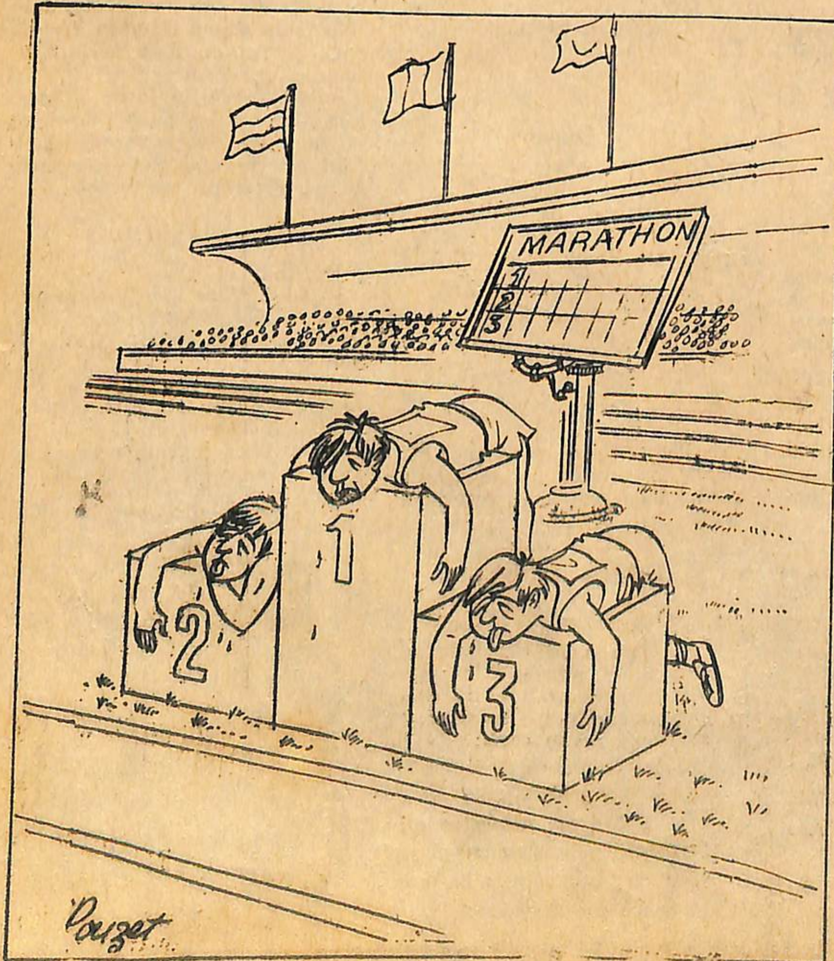
—SAKİN OL SEVGİLİM, SAKİN...

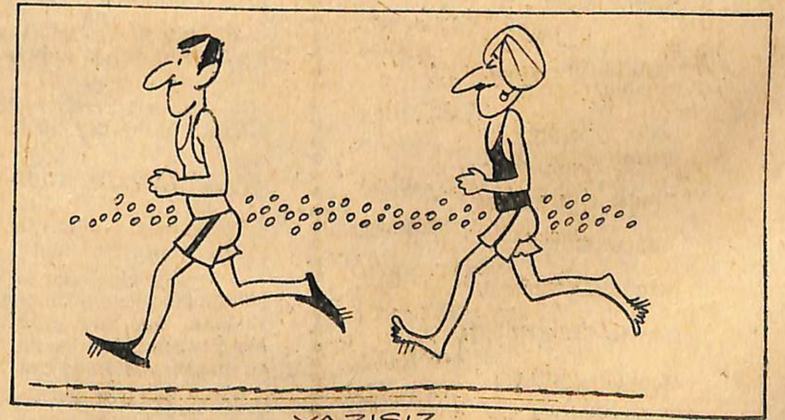
—KOMŞULAR BANA...

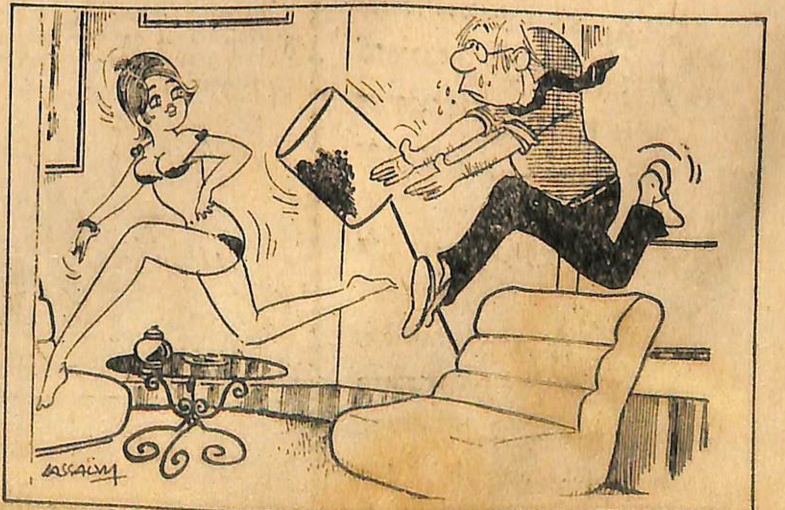
—BAĞIRIP ÇAĞIRDIĞINI SANACAKLAR!..

YAZISIZ

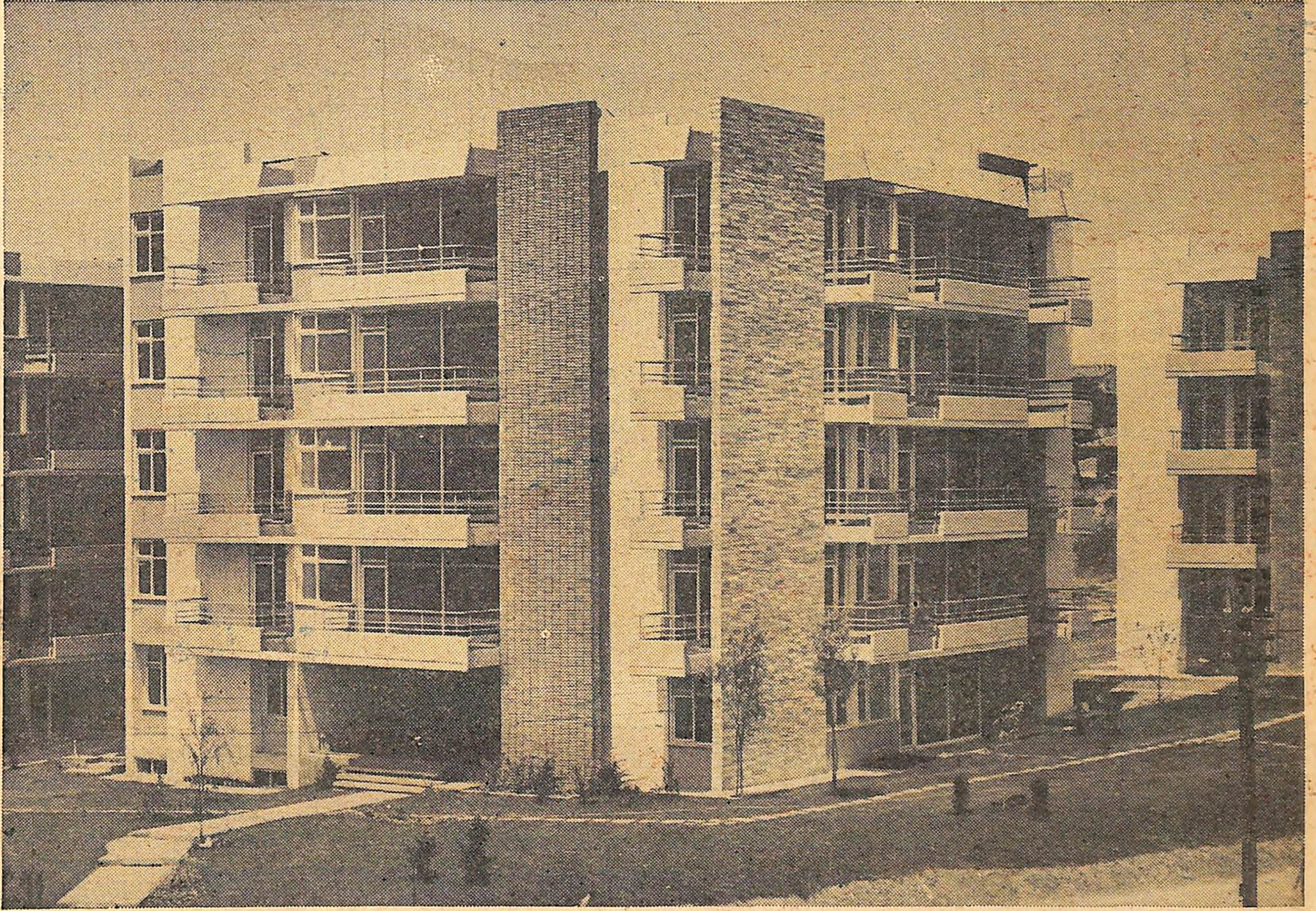
YAZISIZ

—BENİM 400 METRE ENGELLİ KOŞU ŞAMPİYONU OLDUĞUMU UNUTUYORSUN GALİBA!..

Bu şahane apartman dairelerine
sahip olmak için

SON FIRSAT

işte size 40 APARTMAN DAİRESİ

Bu Apartmanlar, İstanbul'da, Küçükyalı'dadır. Adalara nazır, denize ve İstanbul - Ankara asfaltına çok yakındır. Fuel-oil kaloriferlidir. Her dairede şömineli bir salon, balkonlar, gömme dolaplı 2 yatak odası, renkli fayans tezgâhlı geniş, aydınlık mutfak ve şofbenli lüks gömme banyo vardır. Yerler marley döşelidir. Duvarlar plâstik badanalıdır. Dairelerin Bankaya maliyeti 100.000 liradır.

Bu çekilişte ayrıca:

40 ADET **100.000** LİRA
80 ADET **25.000** LİRA
200 ADET **10.000** Liralık Tahvil
400 ADET **5.000** LİRA
800 ADET **1.000** LİRA
VE **20 000** TALİHLİYE
çeşitli para ikramiyeleri

Kazanmak için tasarruflarınızı 30 Aralık tarihine kadar İş Bankasında toplayınız

TÜRKİYE İŞ BANKASI

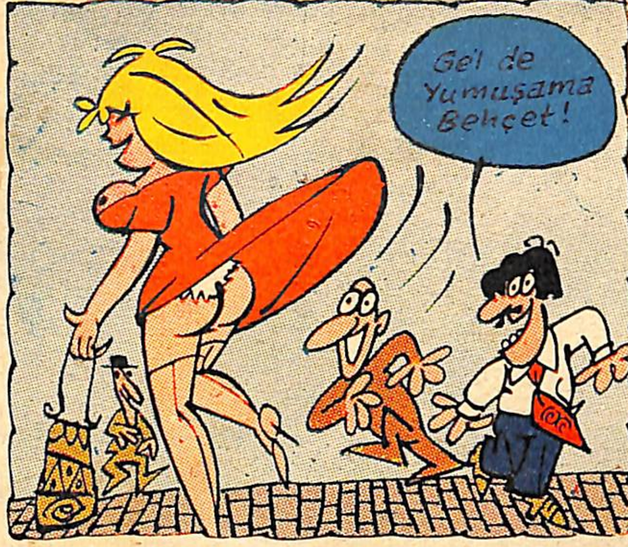
paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans: 2924 — 148)

Behçet sertleşiyor

ZEKİ

3

Behçet bu manzara karşısında yumuşamış yumuşacık olmuştu...

AKBABA

